

ZDENĚK SCHREIL

OSTŘÍ TEMNOTY

ZDENĚK SCHREIL

OSTŘÍ
TEMNOTY

MYSTERY PRESS

2026

Všechny osoby románu jsou vymyšlené a za jejich jednání autor neodpovídá. Právě tak i místa, kde se děj odehrává, a rekvizity v ději nepostradatelné jsou jen stylizovanými obrazy míst a věcí skutečných.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Zdeněk Schreil, 2026

Cover Illustration © Filip Štorch, 2026

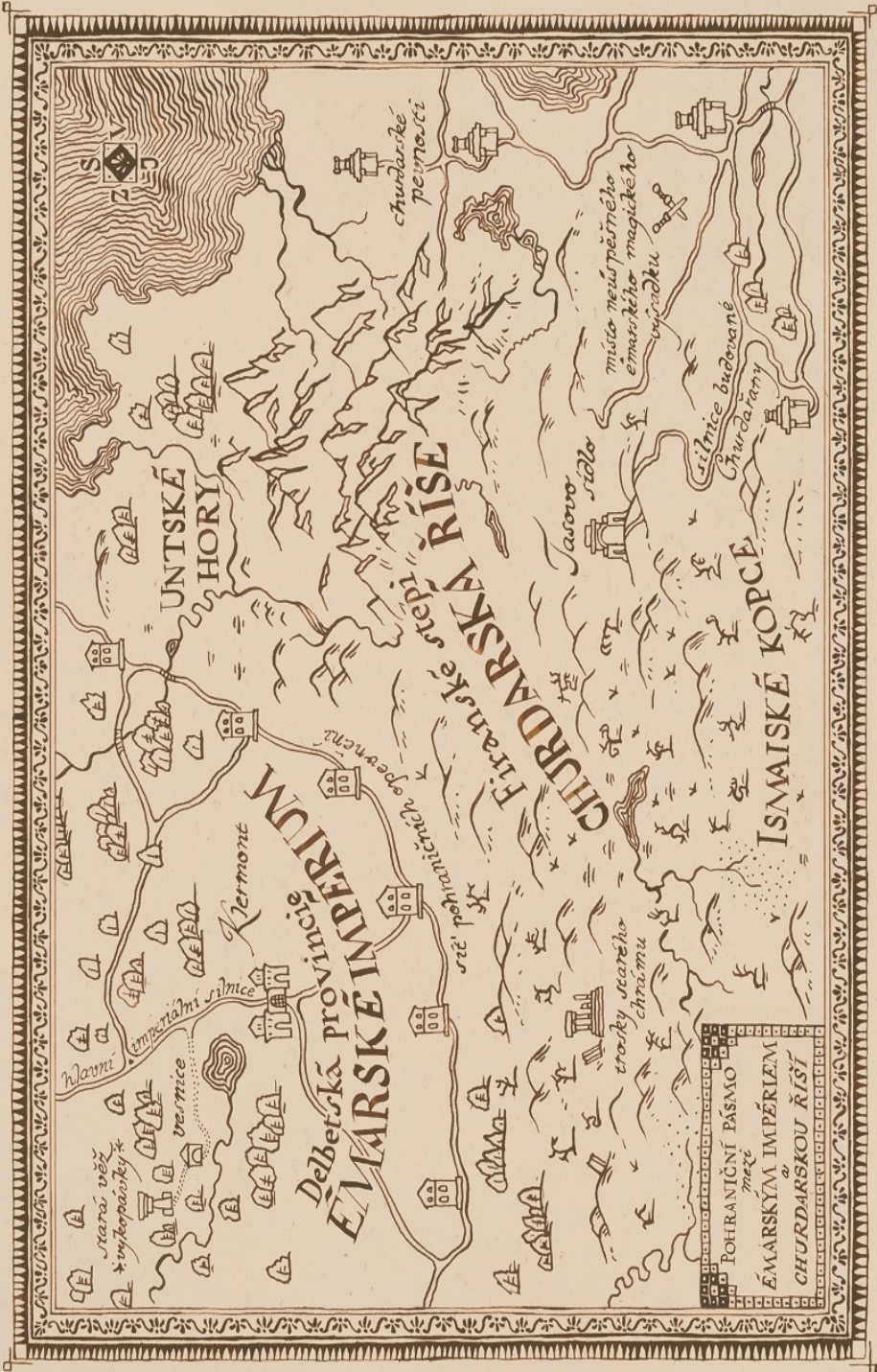
Book Design © Martin Stehlík, 2026

Map © Lenka Novosadová, 2026

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2026

ISBN 978-80-7707-007-2 (PDF)

*Mámě, která mě jako mladého čtenáře
přivedla k žánru fantasy.*

PROLOG

Mágové tvrdili, že do srdce firanských stepí jsou schopni přenést maximálně dvanáct set mužů. Tvrdili, že kromě legionářů je třeba teleportovat také koně a veškeré vybavení. Bylo to výrazně nižší číslo, než požadovali émarští velitelé, ale nakonec se to ukázalo jako šťastná volba – pro muže, kteří se tak do výsadku nedostali.

Čtvrtý den po teleportaci zůstávali naživu pouze tři muži.

„Situace není příliš dobrá,“ řekl desátník Alva Vorenius. Vykuchoval zpoza hustého křoví, jež obklopovalo jejich současný úkryt.

„Jo, taky si myslím,“ odpověděl mág-aspirant Niar. „Pořád jsme v hajzlu.“ Ležel na zádech a trhaně dýchal. Přežil jako jediný z oddílu mágů, který doprovázel legionáře. Nejspíš proto, že ze všech svých druhů uměl jako jediný zacházet s mečem.

„Buď optimista. Odhaduju, že tohle jsou Ismaiské kopce. Jdeme dobrým směrem, blížíme se k našim. To nejhorší máme za sebou.“

Západní hranici Ěmarského impéria toho roku ohrožoval barbarský národ Firanů. Přepadali a vypalovali vesnice a menší města v celém pohraničí. Jelikož Firané používali taktiku úderu a následného ústupu, nebyla pravidelná émarská armáda schopna provést adekvátní odplatu. Barbaři se odmítali nechat

zatáhnout do bitvy. Trestná výprava do stepí rovněž neměla valný smysl. Firané jsou národ roztroušený do mnoha kmenů. Žijí převážně kočovným životem, nikdy se dlouho nezdrží na jednom místě.

Proto émarské vrchní velení vypracovalo plán, podle něhož měla být jednotka vybraných émarských legionářů spolu s oddílem čarodějů přesunuta za pomoci magie hluboko do území Firanů. Zde měly jezdecké jednotky napadat firanské osady a zároveň chránit pěchotu, která by mezitím vybudovala opevnění přímo v srdci firanských stepí. Takový čin by byl urážkou pro každého Firana bez ohledu na kmenovou příslušnost. Stratégové počítali s tím, že zpráva o émarské pevnosti v srdci firanského území se donese od jednoho kmene ke druhému. Barbaři pak zapomenou na vzájemné půtky a plenění émarského pohraničí a proti drzým veřelcům vytáhnou. Obránce pevnosti by čekaly horké chvíle, ale konečně by se tak mělo podařit soustředit velké množství firanských válečníků na jednom místě. Výsadek se měl udržet do té doby, než émarské legie pod velením generála Tabarina projdou vyhlazenými stepmi a napadnou hlavní síly Firanů, soustředěné kolem provizorní pevnosti. Ta představovala v plánu émarských stratégů kovádlinu, zatímco legie měly být kladivem. Nevyšlo to. Samotný přesun nepřezila polovina mužů.

Niar si odplivl. „Do smrti mě budou pronásledovat noční můry. Ještěže už nebudu žít moc dlouho.“

Mladému mágovi se před očima objevil pohled na torza těl, muže srostlé s bednami proviantu nebo koně s lidskýma nohama. Hrůzy, které způsobilo, jak později vyšlo najevo, pokažené kouzlo teleportace. A sotva se přeživší vzpamatovali a začali dobýjet ty ze svých druhů, kteří navzdory utrpeným zraněním stále žili, objevili se Firané. Vlna za vlnou polonahých divokých barbarů se rozbíjela o narychlo postavenou zeď émarské oceli. Disciplína a lepší zbroj Émaranů převážily misky vah na stranu legionářů. Jenže jich zbyly necelé tři stovky. Nebylo jak a z čeho postavit

opevnění, většina zásob a materiálu byla při přenosu zničena. Dali se proto na ústup. Následující dny zbraně nepřátel, zuby a drápy divokých zvířat a nezhojená i zanícená zranění braly životy dalším Émařanům.

Křoví se rozhrnulo, a než stačil desátník Alva Vorenius sáhnout po zbrani, objevila se před ním hlava zvěda Dirkase. Pohled na něj Alvu zrovna dvakrát neuklidnil. Cestou od řeky, kde svedli poslední větší bitvu, narazili na pár roztroušených skupinek finských lovců. Ti muži možná ani nešli po nich a desátník si nejméně v jednom případě byl jistý, že se jim Émařané mohli bez potíží vyhnout. Přesto se Dirkas pokaždé od ostatních oddělil a v tichosti jako stvoření z pekel nic netušící barbary pozabíjel. Dokonce si na sebe navlékl kožešinovou vestu a čapku jednoho ze zabitých Firanů.

Teď tu seděl naproti němu a Niarovi a pohrával si se svým dlouhým nožem, jímž už podřezal bezpočet nepřátelských hrdel. Jistým způsobem Alvu děsil víc než barbaři samotní. Na druhou stranu to byl právě Dirkas, kdo odhalil tábor nepřátel před nimi.

„Dvě stě metrů před námi. Dva stany, jedno ohniště, jen dvě hlídky po dvou obcházející kolem. Žádná hradba ani příkop. Ne víc jak tucet mužů. Nejsou to Firani,“ odsekal.

Alvu jeho styl mluvy už přestal vyvádět z míry. Ze stopaře celý den nevyšla jediná souvislá věta. Každého z nich prožité útrapy poznamenaly. Zbyly z nich jen stíny nadšených mladých mužů připravených zatnout nepřátelům tipec přímo v srdci jejich země.

„Kdo teda?“ zeptal se Alva. „Naši to počítám nejsou.“

„Churdařani,“ zněla odpověď.

„A ti se tady vzali *jak*?“

Dirkas jen pokrčil rameny.

Nacházeli se v kopcovité krajině, takzvaném hraničním pásmu oddělujícím nehostinné finské stepi od obydlené a civilizované Delbetské provincie, nejjižnější výspy Émarského impéria. Na sever od uprchlíků se rozkládaly Untské hory, skrz něž vedla

nejkratší cesta do Delbetie, ale Untové přes své území cizince nepouštěli, a tak bylo potřeba je obejít ze západu. Všichni tři Émařané věděli, že i kdyby se jim podařilo proklouznout kolem Dirkasem objeveného tábora, čekalo by je ještě pět dnů cesty po svých na émařské území. Nicméně jestli se Tabarinovy legie vydaly na pochod podle plánu, měly by k émařským liniím dorazit nejpozději do dvou dnů. Jenže podle plánu nešlo v tomto tažení nic.

Niar chtěl něco poznamenat, ale dostal záchvat suchého kašle. Znělo to, jako by mu v hrdle drhl písek. Sotva záchvat pominul, přiložil Alva mágovi ke rtům svůj vak s vodou. Niar se hltavě napil. Prožité útrapy se na něm podepsaly nejvíce. Co to šlo, snažil se je kouzly skrýt před zraky nepřátel i jiných nebezpečných netvorů obývajících zdejší krajinu. Teď byl na pokraji sil. Chřádl svým druhům před očima. Tiskl magický kámen vsazený do jednoduchého řetízku na krku a drmolil zaklínadla.

„Dva dny jsme nejedli. Ti Churdařani tam mají zásoby a stojí nám v cestě,“ řekl Alva.

„Mají tam nejmíň jednoho mága,“ zachraptěl Niar. „Vycítil jsem ho. Něco tu hledá, proto o nás možná ještě neví. Tohle je zlý místo.“ Náhle zmlkl, v očích nepřítomný pohled. „Každou chvíli nás objeví,“ řekl, když opět přišel k sobě. Pak pohlédl na oba své druhy. „Podívejte, kdybych tady zhebnul a vy jste to nějakým rozmarem bohů přežili, tak mě nahlaste mým celým jménem. Jsem Niar Dac Carna, jasný?“

„To je vznešený jméno.“

„Taky jsem ze vznešeného rodu.“

„No dobrý,“ řekl Dirkas. „Co teda s tím mágem?“

„Musíme ho předběhnout,“ řekl Alva.

„Jak předběhnout?“ zeptal se Niar.

„No jak asi,“ pokrčil Alva rameny a postavil se. „Zaútočíme na ně první.“

Oba jeho společníci se na sebe podívali. Ve vzácné shodě dospěli ke stejnému závěru: desátník zešlel.

„Ve třech zaútočíme na tucet po zuby ozbrojených Churdařanů a mága?“ promluvil poprvé za celou dobu Dirkas.

„Není čas na řeči,“ odbyl ho Alva. Přistoupil ke zvědovi.

„Co chceš dělat, *pane*?“ ucedil Dirkas. Nedával najevo sebe-menší úctu k Alvovi, i když ten měl z nich tří nejvyšší hodnost.

„Za sebou máme Firany, před sebou Churdařany. Ti tu určitě nejsou náhodou. Vzpomeňte si, co jsem vám říkal o tom špěhovi s tikem v oku. Předtím, než nás sem poslali, si dal generál svolat všechny důstojníky a ti to pak řekli poddůstojníkům. Podle našich zvědů tu operujou Churdařani. Vysvětlovalo by to, proč nás Firani prve tak rychle objevili. Upoutám jejich pozornost. Ty se musíš odplížit, obejít je a sejmut mága. Niar nás bude jistit,“ vysvětloval Alva.

„Neměli bychom se rozdělovat,“ namítl Niar.

„Máte lepší plán? Ne? Tak do toho.“

„To nevyjde,“ řekl mladý mág.

„Vyjde.“

„Kde bereš tu jistotu?“

„Je třeba myslet dopředu, a to já dělám vždycky,“ řekl Alva.

„Tak co děláš tady?“ poznamenal Dirkas, a než se desátník zmohl na odpověď, zmizel v křoví.

„Umřeme tu,“ prohlásil Niar.

„Já hodlám přežít,“ odvětil Alva.

Pak k mágovu zděšení zahodil meč a vyběhl z křoví. „Vzdávám se,“ křičel.

„Co to...“ Niar se s klením snažil postavit na nohy, zatímco Alva s rukama nad hlavou běžel k churdarskému táboru.

„Jsem desátník Vorenius. Jihovýchodní sbor, První legie, třetí kohorta. Vzdávám se! Prosím, nezabíjejte mě. Můžu být užitečný!“

Od churdarského tábora mu vyšlo vstříc pět mužů. Tři z nich byli vojáci, další krácel ve splývavé róbě, typické pro churdarské mágy. Navenek u sebe neměl žádnou zbraň. Poslední z mužů byl oblečený v uniformě důstojníka churdarské armády.

Vojáci srazili Alvu k zemi. Pak ho surově popadli za ruce a vedli ke zbylým dvěma Churdařanům. Nepřestával prosit o milost.

„Vzdávám se! Jsem desátník Vorenius a mohu být užitečný. Vzdávám se.“

Niar se postavil na nohy a ze svého chabého úkrytu pozoroval, jak vojáci přivedli Alvu před mága a jeho společníka. *Je to blázen, nebo zrádce?*

„To by stačilo!“ Mágův hlas zazněl jako prásknutí bičem. Následně vytáhl zpoza róby skutečný jezdecký bičík opatřený na konci násady zelenou kuličkou a švihl s ním Alvu po hlavě.

Desátník zasténal. Vojáci ho na mágův pokyn pustili a mladík se poroučel k zemi.

„Prosím,“ zahučel.

„Mlč, pokud opravdu chceš žít,“ utál Churdařan další prosby.

„Krysa. Zbabělá émarská krysa,“ odplivl si mágův společník v důstojnické uniformě.

„I krysy jdou použít, příteli,“ řekl mág. Sklonil se a přiložil bičík Alvovi pod bradu.

Mladý desátník spatřil nakrátko ostříhaného černovlasého muže s bradkou a černýma očima, tak typickými pro Churdařany.

„Kde jsou tví společníci? Víme, že je vás tu víc.“

„Slitujte se...“

„Mladíku, já neoplývám přílišnou trpělivostí.“

Alva zamrkal. Krev mu stékala z rány na čele do pravého oka. „Je tamhle v křoví,“ ukázal. „A další muž je někde u vašeho tábora. Chce zabít nejdříve vás. Jste mág, že?“ drmolil.

„Ty tu nemáš co klást otázky,“ zasyčel důstojník a zvedl ruku k úderu.

Čaroděj ho rozmáchlým gestem zadržel. Přitom se mu rozhrnula róba a desátník si všiml, že muž má na sobě široké pytlovitě kalhoty. „Nepoškoď nástroj, dokud ho používám.“

Niar věděl, že by se měl pokusit utéct, ale nemohl se odtrhnout od výjevu, který se odehrával jen pár desítek kroků od něj.

Pak uslyšel, jak se něco pohnulo v křoví napravo od něj, a vzápětí spatřil postavu se špičatou helmicí na hlavě. Tu nosili pouze churdarští vojáci.

„Tupý Émařane. Když teď víme vše, jak bys nám mohl být užitečný?“ zeptal se mág.

„Nemohl,“ ucedil důstojník a odplivl si. „Ať radši drží hubu.“

„Řeknu vám všechno, co vím,“ snažil se dál Alva.

„Neslyšel jsi pána? Máš být zticha,“ řekl mág a vrazil bičík Émařanovi do otevřených úst. Desátník zvrátil hlavu a zachrčel. Churdařan opovržlivě zavrtil hlavou a bičík surově vytrhl. Zelená kulička na jeho konci však narazila na Émařanovy zuby a odlomila se. Alva podvědomě stiskl zuby a kulička mu v ústech praskla.

Mág překvapeně skákal pohledem z kašlajícího Émařana před sebou na bičík ve své ruce. „Ty špinavý pse,“ zašeptal.

V tu chvíli se desátníkovi vyvalil z úst zelený kouř. Churdařan zalapal po dechu. „Zabij ho,“ přikázal důstojníkovi vedle sebe.

Alva, který si mezitím popraskal zelenými slinami bradu, v zoufalém gestu uchopil mága za ramena. „Prosím...“ zasípal.

„Dej ty pracky pryč!“ Vojáci stojící za Alvou přikročili, aby ho od něj odtrhli.

Mladý desátník sevřel prsty na čarodějově róbě, vytáhl se na nohy a přitáhl si Churdařana k sobě. Zároveň ho nabral kolem do rozkroku. Mág vykulil oči, zrudl a z úst mu vyšlo slabé zasténání.

Alva ho strhl za sebe, do cesty vojákům. Pak skočil po důstojníkovi a srazil ho k zemi. Z úst mu neustále vycházel zelený kouř.

Niar napřáhl meč proti Churdařanovi, který se vynořil vedle něho. Vzápětí se zaklením odskočil, protože voják se bezvládně svalil na zem před něj.

Za kácejícím se tělem se vynořil Dirkas s nožem, z něhož kapala krev.

„Dirku, Niare!“ zaslechli Alvův zoufalý křik. „Pomozte, po...“ Výkřik přešel do záchvatu kašle.

Desátník se válel na zemi v jednom chumlu s důstojníkem. Třetí voják, který oba čaroděje doprovázel, stál nad nimi, ruku s mečem napřaženou k úderu. Zatím však váhal, z obavy, aby nezasáhl důstojníka. Alva bojoval o život i o dech. Ať už se mu z prokousnuté kuličky z mágova bičíku dostalo do těla cokoliv, dusilo ho to a neustále nutilo do kašle.

„Ten parchant potřebuje pomoc“, prohlásil Dirkas, sebral ze země Alvův odhozený meč a rozběhl se k bojujícím.

Niar zaváhal. *Co se tu ksakru děje?*

Alva mezitím svůj boj o život prohrával. Jeho protivník odkudsi vylovil nůž a bodl jím proti desátníkově obličejí. Émařan jeho ruku zachytil a udeřil soupeře čelem do nosu. Důstojník na chvíli ochabl a Alvovi se podařilo vypáčit mu nůž z prstů. Ale co bylo obvykle v zápase výhodou, se mu nyní málem stalo osudným. Dosud váhající churdarský voják měl teď před sebou jasný terč. Alva si to uvědomil v poslední chvíli.

Vrhl se k vojákovi a ukořistěným nožem ho bodl do stehna. Churdařan zaklel, jeho meč dopadl na zem. Alva nůž pustil. Zraněný voják zavrával a přistál na něm. Desátník jen hekl pod nárazem těžkého těla. Mlátil sebou jako ryba na suchu, snažil se vyprostit. Pak uslyšel zasténání a voják se z něj sesunul.

„Chceš snad Churdařany uválet k smrti?“ zašklebil se Dirkas a postavil se s mečem v jedné a nožem v druhé ruce zbývajícím dvěma vojákům. Ti nechali sténajícího mága ležet a vykročili proti novému nepříteli, meče skloněné hrotem k zemi.

Dirkas nečekal, až zaútočí, a vyšel jim vstříc. Klamným výpadem vyrazil oběma zbraněmi proti muži napravo a vzápětí se ohnal nožem po tom nalevo. Ten instinktivně pozvedl meč k obraně. Dirkas mu jej vzápětí srazil svým mečem stranou, otočil se po směru vedené rány a ohnal se nožem po prvním

protivníkovi. Tanečním krokem obešel Churdařany a ustoupil o dva kroky dozadu. Ti vykročili za ním, vzdalující se od Alvy a ostatních.

Desátník se mezitím vyhrabal na nohy. Stejně jako churdarský důstojník. Alva popadl meč padlého vojáka a napřáhl se k ráně.

A zlomil se v pase v dalším záchvatu kašle. Zatmělo se mu před očima, plíce měl v jednom ohni. Pak ho polilo horko, měl pocit, že se mu vaří krev v žilách. To už se k nim dostal Niar a ze široka sekl po důstojníkovi. Důstojník zachrčel a vrazil si prsty do rány na krku v marné snaze zastavit stříkající krev. Když se Alva vzpamatoval, ležel už jeho protivník bezvládně na zemi v karmínové kaluži.

„Musíme vyřídit mága!“

Mág, který se celou dobu válel na zemi skrčený a s rukama v rozkroku, se zrovna zvedl na všechny čtyři. Oba Émařané si všimli, že má ruce zhusta potetované klínovým písmem.

„Arcimág,“ hlesl Niar. Pouze nejmocnější čarodějové Churdařu měli těla potetovaná tímto způsobem. Na rozdíl od émarských mágů u sebe nenosili magické kameny. Zdroj své moci měli vytetovaný přímo na těle. Alva vrávoravě doběhl k arcimágovi a kopnutím do žeber ho srazil na záda.

Dirkas mezitím protančil kolem svých soupeřů. Toho bližšího kopl do kolena a následně ho sekl mečem do zátylku. Pak udělal úkrok stranou a hodil nůž po zbývajícím Churdařanovi.

Ten se kryl kolmo zdviženým mečem. Nůž sice odrazil, ale ta chvilka rozptýlení Dirkasovi stačila, aby k Churdařanovi doběhl, odsekem mu vyrazil zbraň z ruky a návazným sekem muže ťal do klíční kosti.

Alva napřáhl ruku s mečem, aby arcimága dorazil, ale křik za jeho zády jej zarazil. Otočil se a uviděl ostatní churdarské vojáky, jak se k nim sbíhají. Šlo o muže, kteří byli v rojnici vyslaní po okolí a přiběhli přilákání zvuky boje.

„To je váš konec,“ pronesl arcimág.

„Á, chcípni,“ řekl Alva a přibodl ho k zemi.

Došel k nim Dirkas. V klidu, jako na vycházce. Blížící se Churdařané ho očividně nerozrušovali. „Budem ho následovat,“ řekl suše.

„No co,“ řekl Alva a postavil se čelem k nepřátelům. Na těle mu vyrazil pot, jak jeho tělo bojovalo s bohové vědí čím. Ať už se do něj z mágoва bičíku dostalo cokoliv, jed to asi nebyl. A i kdyby, stejně to vypadalo, že mu není souzeno žít dlouho. „Niare, jsi s námi?“

Mladý mág-aspirant zavřel oči. Vypadal, jako by prožíval vnitřní boj, ten však netrval ani dva úderů srdce. Pak rozhodným krokem přikročil k umírajícímu mágovi. Poklekl vedle něj a nad ranou, kterou z Churdařana unikal život, pozvedl rozevřenou dlaň. Znovu zavřel oči a začal něco mumlat.

Alva s Dirkasem ho nevěřičně pozorovali. Pak, aniž by se domluvili, od obou mágů o krok ustoupili.

Churdařané se blížili.

Niar mluvil čím dál rychleji. Náhle se nad arcimágovým tělem objevila narůžovělá mlha a ve vzduchu zapraskalo. Mlha se postupně kontrovala kolem jeho dlaně.

Alvovi svitlo. Žádná mlha. *Magie*. Syrová magie. Mladý čaroděj ji vysával přímo z umírajícího arcimága. Churdařanův smrtelný výkřik se smísil s bolestným výkřikem Niarovým. Pak mladík máchl rukou, kolem níž se magie kontrovala, proti blížícím se vojákům.

Magická vlna narazila do vojáků a rozházela je po zemi jako hadrové panenky. Ozval se hlasitý zvuk podobný prasknutí hromu. Alva s Dirkasem se zapotáceli.

Niar znovu vykřikl.

Ticho, které poté nastalo, až ohlušovalo. Alva se podíval po Churdařanech. Leželi na zemi bez života. Niar klesl na zem a ztěžka dýchal.

Už podruhé mi zachránil život.

Desátník si k němu klekl a uchopil ho za rameno.

„Cos to...“, nedořekl, protože Niarovy ruce se vymrštily a uchopily ho pod krkem.

„Ty... ty“, vyřázel ze sebe mladý mág. „Co to jako mělo znamenat?“

Jakmile pominul okamžik překvapení, Alva celkem bez námahy Niarovy ruce setřásl a postavil se. Ohlédl se po Dirkasovi, který je bezvýrazně pozoroval.

„No co. Řekl jsem, že mám plán.“

„Plán? Jít se jim vzdát? Zradit nás?“

„Už o nás museli vědět. To s obcházením tábora nemohlo vyjít.“

Niar ho pozoroval, vzápětí se rozkašlal a odplivl si.

„Říkám pravdu, kurva! Musel jsem je odlákat. Celou dobu jsem si v hlavě jen opakoval myšlenku, že se chci vzdát. Aby nepoznali, co mám v plánu. Díky tomu jsem se k nim dostal dost blízko, abych...“

„... potřeboval zachránit“, dokončil Dirkas.

„Myslíš, že bys je snad dostal sám?“ odsekl Alva.

„Mohls nás zabít všechny“, řekl Niar a otřel si ústa hřbetem ruky.

„Jenže já nás zachránil.“

„Nevím, kdo koho zachránil“, řekl Dirkas.

„Chtěl jsem je odlákat, sakra!“ opakoval desátník. „Na tom hajzlovi bylo poznat, že mě nezabije rovnou, chtěl si se mnou pohrát.“

„Jo? A jaks to věděl?“

„Instinkt.“

„Měls nám to říct.“

„Nebyl čas. Do prdele, musím vám to všechno opakovat? Jsem tu jedinej, co myslí?“

„Spíš ten, co nejvíc mluví“, řekl stopař.

Alva se na něj podíval. „Jo? Ty ses nám taky nějak rozpovídal.“
„Zachránil jsem ti krk. A on,“ kývl Dirkas směrem k Niarovi,
„zachránil krk nám oběma.“

„A já to vymyslel, když už si rozdělujeme zásluhy,“ řekl Alva.

„Bohové. Dirku, zabij ho,“ povzdechl si Niar.

Dirkas naklonil hlavu na stranu. Sotva jeden boj skončil, vypadalo to, že začne nový. Tentokrát mezi Ěmařany.

Alva těkal pohledem z jednoho na druhého. Pak pustil jílec. Meč dopadl na zem. „Kašlu na to. Moje mrtvola se mezi nima ztratí,“ ukázal na pobité Churdařany.

„Necháme toho, jo,“ řekl Niar. Najednou mu došlo, že ti dva mohli jeho žádost vzít vážně. Zvěd zastrčil nůž za opasek, přehodil si meč do levačky a sebral meč odhozený Alvou. Nyní třímál v každé ruce jeden. Chvilí se na oba díval. Pak vykročil k desátníkovi.

Desátník se nehýbal.

„Dirku, *ne*,“ štěkl Niar.

Zvěd se zastavil a ohlédl se po něm. Pak znovu vykročil. Došel k desátníkovi a podal mu druhý meč jílcem napřed. „Zapomněl sis ho ve křoví,“ prohodil.

Alva si meč vzal. *Tak teď asi dlužím Niarovi za záchranu života celkem třikrát.* „V táboře najdeme jídlo. A koně. Dostaneme se k našim. Budeme žít,“ řekl nahlas.

„Fajn,“ pravil Dirkas a šel hledat svůj druhý nůž.

„Kde se tu kurva ty churdarský zmetci vzali?“ položil Niar spíše řečnickou otázku.

„*Obáváme se, že Firanům pomáhají churdarští poradci a mágové,*“ řekl *tehdy ten špeh.* Alva si vzpomínal, jak ho rozčilovalo vyzvědačovo povýšené chování. Skoro stejně jako neustálý tik v mužově pravém oku.

Churdar byla mocná říše známá svými mágy a taky temnými rituály prováděnými v chrámech postavených dávno předtím, než do země přišli první předkové Churdařanů. Byl to největší

mocenský rival Ěmaru. Obě říše si už za uplynulá staletí podrobily řadu menších království a městských států. Díky svým výbojům se k sobě nevyhnutelně přibližovaly. Nyní je od sebe oddělovaly pouze právě firanské stepi.

Mladý desátník měl jasno. Churdar nehodlal přenechat tuto zemi svému rivalovi. Za firanskými nájezdy na ěmarské pohraničí jistě stály churdarské intriky.

„Jsou to svině krívonohý,“ zaklel Niar.

„Kopanec do koulí sejme mága jako kohokoliv jinýho,“ odvětil desátník. Zachrchlal a odplivl si. „By mě zajímalo, jaký svinstvo jsem to do sebe dostal.“

„Cože?“

„Ale nic.“

„Ty seš stejně vychcanej parchant,“ ohodnotil ho čaroděj.

„Asi jo,“ souhlasil Alva.

„Taky jsi lhář.“

„Jak to?“

„Říkal jsi, že to nejhorší už máme za sebou.“

„Hm.“

„Nasrals mě.“

„Mám tě prosit o odpuštění?“

„Ani za nic, viděl jsem, co děláš mágům, který prosíš o milost,“ prohlásil Niar a oba muži se rozesmáli. Smích jako by odplavil veškeré napětí.

„No, abysme se snad šli podívat, co nám Churdařani nechali,“ řekl Alva a vykročil. „Jdeš?“ obrátil se na mága.

„Jdu.“

Niar si přejel rukou po hlavě a zarazil se, když mu v ní zůstala celá hrst vlasů.

Alva zděšeně vydechl.

„No co. Přítliš mnoho silný magie naráz na jednoho nedouka,“ zachraptěl mág.

„Seš...“

„Přežiju to,“ řekl Niar a omdlel.

Alva si k němu klekl a přehodil si ho přes rameno. Pak bezvládného druha odnesl do tábora Churdařanů. Dirkas mezitím našel nůž a přidal se k nim. Stále se nacházeli na nepřátelském území, ale jejich naděje na přežití byly nyní mnohem vyšší.

SETKÁNÍ V KLERMONTU

Firané na churdarskou „pomoc“ před devíti lety doplatili. Získali od svých spojenců zbraně a materiál, jejich poradci je naučili novým způsobům boje, mágové odhalovali émarské zvědy.

A poté, co byl výsadek émarských vojáků zmasakrován a jejich legie zastaveny, aniž by dobyly sotva pár desítek kilometrů území, Churdařané otočili. Firané sice neměli města, ale agresori si dokázali poradit i bez toho. Díky působení svých *poradců* znali polohu důležitých míst: zdrojů pitné vody, pastvin pro stáda dobytka – hlavního zdroje potravy firanských kmenů a zároveň symbolů bohatství jejich náčelníků – a v neposlední řadě míst považovaných barbary za posvátná. Churdarští vojáci je začali obsazovat, případně likvidovat a nutit tak jednotlivé kmeny a klany stát se vazaly říše. Uspěli tam, kde Émařané po celá léta selhávali.

Émarský císař se skřípěním zubů rozkázal zastavit tažení a obsadit úzký pruh země v pohraničí. Zde pak vojáci vybudovali síť opevnění, která měla chránit území impéria před očekávaným vpádem churdarských vojsk. Ten však nepřišel, neboť Churdařané záhy zjistili, že si ukousli větší krajíc, než čekali. Firanské kmeny se bouřily, churdarské posádky a karavany byly neustále napadány, vojáci zabíjeni ze zálohy. Bezprostřední nebezpečí, že

si odvěký rival Émarského impéria vybudoval předsunutou základnu pro invazi, podle všeho prozatím pominulo.

Město Klermont vyrostlo kolem bývalé pevnosti právě v tomto divokém pruhu země dobytém před devíti lety, který v podstatě nebyl ničím víc než nárazníkovou zónou mezi impériem a Churdarskou říší. A zde se právě nacházel bratr současného émarského císaře, princ Leandres, a naslouchal veliteli své osobní stráže.

„Vyjdete před dům a počkáte, až k vám dojde. Kolem vás bude půltucet mých lidí, nebudou se nijak skrývat. Nesmí si myslet, že na něj chystáme podraz, ale bude počítat s tím, že máte nějakou ochranku, tak ať je vidí. Další chlapy jsme rozmístili v okolních ulicích. Jeden z mých lidí je na velitelství městské hlídky, kde se prefektovi prokázal císařskou pečeti. V případě potřeby tu během desetiny zvonění bude celá kohorta strážníků. A před městem momentálně táborí padesátka jezdců z Třetí legie, kteří se tváří, že tu jsou na patrolu. Nemáte se čeho bát,“ ujišťoval Codius svého pána.

„Ustarchus a ostatní mágové kolem vás sešlou ochrannou clonu, kdyby ten chlap, co se s ním máte sejít, něco zkusil. Zatím musíte počkat uvnitř, aby vás náhodou někdo nepoznal. Já počkám venku, a jakmile ho uvidím přicházet, řeknu vám. Do té doby nesmíte vyjít ven. Asi byste neměl raději ani chodit k oknu.“ Codius se zatvářil omluvně. „Odpusťte, pane, ale imperátor mi dal jasné rozkazy.“

„Jako bych ho slyšel.“ Leandres Servius, bratr émarského císaře Renata, se odvrátil od okna a posadil se na pohovku. *Bezpečným* ten dům nazval správce Úřadu pro záležitosti barbarů. Znamenalo to, že celá nevelká přízemní budova byla prověřena agenty i čaroději, a navíc byla opatřena stejnou sítí magických ochran jako císařský palác v srdci impéria. Na rozdíl od těch v císařském paláci však tato ochranná zaklínadla nevydávala žádné světlo. Podle všeho to bylo nejbezpečnější místo ve městě, dá-li se tedy pouhý den jízdy od firanského území o nějakém bezpečí uvažovat.

„Budu venku, kdybyste něco potřeboval, Jasnosti,“ zasalutoval Codius a vyšel ven. Snažil se působit uvolněně, ale nešlo mu to. Tohle nebyl úkol, pro jaký byl vycvičen. A jeho pán byl bratr císaře, velitel émarského loďstva, žádný špion. Jenže oba zde byli z rozkazu císaře samotného.

A tohle místo? Město, které je v podstatě složeno z vyhnanců z jiných provincií impéria (kdo jiný by tady taky chtěl žít dobrovolně, když Firané a Churdařané jsou tak blízko). Počasí je nevyzpytatelné. Na jih odtud se rozkládají nekonečné stepi, přetnuté na východě Untskými horami, jejichž obyvatelé s cizinci komunikují výhradně prostřednictvím zabíjení. Samotné město Klermont leží na kupecké cestě spojující chladný sever s horkým jihem. Denně tudy projíždějí desítky obchodníků a stovky pašeráků. Díky tomu zde potkáte potomky všech možných ras a národů, čistokrevného Émařana aby člověk pohledal.

Leandres Servius se zde měl sejít s odpadlickým mágem, který chtěl přeběhnout k Émařanům a nabídl jim informace o churdarském špionovi z okolí samotného císaře Renata. Onen vyzvědač prý měl být churdarskou tajnou službou veden pod krycím jménem Štika. Tato informace vzbudila v jistých kruzích v Émaru pořádný rozruch, protože agent s tímto označením stál mimo jiné za nezdařem magického výsadku před devíti lety. Navíc měl být už několik let po smrti.

„Setkáš se s ním. Pokud usoudíš, že může být užitečný, skryješ ho mezi lidmi svého doprovodu a přivedeš sem,“ řekl Renatus mladšímu bratrovi, když se ten chystal pod záminkou jednání s churdarským velvyslancem o dalším uspořádání poměrů v celé firanské oblasti (kam kromě firanských stepí spadal i kus země patřící Émaru) tajně navštívit Klermont.

Leandres byl jedním ze dvou lidí, jimž císař plně důvěřoval. Odmala byli spojenci proti všem – ostatním dětem, otci i staršímu bratru Markovi. Asi to bylo tím, že je od sebe dělil sotva rok, zatímco Marcus byl téměř o deset let starší než Renatus. Před

dvěma lety podpořil Leandres Renatovy nároky na trůn, i když právem prvorozeného měl po smrti starého císaře nastoupit na trůn Marcus.

Leandres se poškrábal ve vousích. Cestoval v přestrojení, přes den měl na hlavě paruku, nalepené falešné obočí a od chvíle, kdy jeho malá výprava opustila město Émar, se přestal holit. Stejně jako bratr byl světlavý, oběma však vrtochem přírody rostly zrzavé vousy. Nyní již mu vyrostly natolik, že skryly jizvu na bradě, památku na zranění, které mu v dětství způsobil Marcus, když jej popadl jeden z jeho záchvatů vzteku.

Ozvalo se zaklepání a ve dveřích se objevila Codiova hlava. „Už jde, Jasnosti.“

„Díky bohům.“ Leandres uvolnil meč v pochvě a přejel rukou po přezce opasku. I do něj byla zakuta ochranná zaklínadla. Renatus měl taky takový.

Pak si princ přehodil přes hlavu kapuci pláště a vyšel ven. Setká se s tím mužem před domem, samotné jednání však povedou uvnitř, pod ochranou magické sítě zabudované přímo do stěn budovy.

Bylo klidné jarní odpoledne. Místo setkání se nacházelo v jedné z mnoha uliček napojených na hlavní třídu. Codius se ostražitě rozhlížel, ruku poblíž jílce meče.

Kolem domu projel dvoukolák se zelím. Nějaký muž s vystouplým břichem seděl na terase před hospodou a upíjel z půllitrového poháru. Nejspíš v něm měl pivo. I když jsou Delbetaňané vysazení na víno, tady v pohraničí místní holdují pivu jako nějaký severaňští barbaři. Jiný muž, s černým pláštěm ledabyly přehozeným přes ramena, se rozvaloval na lavičce v parku na opačném konci ulice.

Nikoho dalšího Codius v okolí neviděl.

Mág, na něhož čekali, se zastavil dvacet metrů před domem a přehodil si hůl z levé ruky do pravé. Pak si šátkem otřel obličej. Codius opětoval domluvené znamení tím, že si dvakrát okázale poklepal na pochvu s mečem. Muž naproti němu poté pokračoval v chůzi. Codius ustoupil stranou, aby mohl princ vyjít ven.

Nestačil si ani pomyslet, že zatím jde vše podle plánu, když události nabraly zcela jiný směr. Celé okolí se ponořilo do ticha, které bylo stejně absolutní jako nepřírozené.

Přeběhlý mág se náhle vznesl dva metry nad zem. Překvapeně ve vzduchu zamával rukama jako člověk balancující na hraně propasti. Otevřel ústa, avšak místo slov z nich vyšla krev. Pak jeho hlava explodovala a bezhlavé tělo se rozpadlo na prach.

„Magický útok!“ vykřikl Codius a strkal prince zpět do domu. Vzápětí se seběhli émarští mágové a sahalí po svých amuletech. Dusot nohou ohlašoval příchod ostatních mužů z Leandrova doprovodu.

Nad jejich hlavami se objevil obrovský nachový oblak, z něhož vytryskl paprsek světla. Codius se podvědomě přikrčil, ale paprsek zamířil na opačný konec ulice a zasáhl muže v černém plášti sedícího v parku na lavičce.

Vzduch kolem něj vzplál jako papír a nešťastník, křičící bolestí, odletěl několik metrů vzduchem, až zády narazil na kmen stromu.

To už mágové z princova doprovodu vedení Ustarchem pronášeli svá vlastní zaklínadla a vztyčili kolem domu ochrannou bariéru.

Z magického oblaku následně vyletěly další čtyři paprsky. Prošly narychlo seslanou magickou bariérou jako nůž máslem. Neomylně nacházely jednoho émarského mága po druhém a prorážely jejich osobní ochrany. Během několika úderů srdce ležela na zemi čtyři zuhelnatělá těla. Ozvala se rána a ostatní Émařané se změnili v živé pochodně ječící bolestí. Codius, napůl oslepený, se svalil na zem jako pytel brambor. Zachytil

se roztřesenou rukou kliky ode dveří a zabouchl je. Pak se o ně opřel zády a spíše z nějakého pocitu povinnosti a vzdoru proti silám, jež byly zcela mimo jeho chápání, pozvedl před sebe meč. Ani nevěděl, kdy zbraň tasil.

Byla to jeho poslední myšlenka na tomto světě. Pátý paprsek prošel přímo jím a vletěl dovnitř domu, kde se skrýval muž, jež hož přísahal chránit vlastním životem. Než Codiovo mrtvé tělo dopadlo na zem, budova vybuchla.

CÍSAŘŮV HNĚV

„Za tohle budou padat hlavy. Nejradši bych je poslal na popraviště. Všechny do jednoho bych je dal lámat v kole a pak je nechal napospas vránám!“

Mummius, velitel císařovy osobní gardy, hleděl na svitek s hlášením a předstíral četbu, i když jeho obsah už znal. Ve skutečnosti pouze oddaloval okamžik, kdy bude muset pohlédnout do očí svému vládci. Císař Renatus Servius byl vzteky bez sebe. Nebylo divu.

„Dám je všechny zabít, Mummie, do jednoho!“

Nakonec si vládce Émarského impéria zchladil žáhu na židli, kterou kopnutím poslal na druhý konec místnosti.

Vrchní velitel émarských armád Tabarines Mundro. Správce Úřadu pro záležitosti barbarů Gambienus Zola. Vrchní správce dvorské kanceláře Butumitus Tumbus. Správce Úřadu pro magické záležitosti Mansvat a rektor Univerzity magických umění Bertrames. Na tyto muže byl v tuto chvíli obrácen císařův hněv. Členové císařské rady, kteří měli být jeho rádci. Nejmnější muži v zemi vyjma Renata samotného. Mummius si neuměl dost dobře představit, zda by dokonce i císaři prošlo, kdyby dal kohokoliv z nich popravít, natož všechny.

„Víš, co mi o nich otec řekl, když umíral? Víš to?“

Mummius věděl. Byl tu noc u toho, když starý císař zemřel. Stál ve dveřích ložnice, zatímco Renatus klečel u otcova lože a naslouchal jeho posledním slovům. Kromě nich tam tehdy byli ještě dva další muži. Jedním z nich byl kněz-léčitel, kterého tehdy Mummius na rozkaz umírajícího vladaře vyvedl z ložnice ven.

„Nevěř jim, je mezi nimi zrádce. Nenech se jimi ovládnout,“ citoval nynější císař otcova slova. „Marcus nesmí nastoupit na trůn, to by byl náš konec. Vládli by skrz něj. Tohle mi otec řekl. A taky řekl: *nevěř těm zkurveným mágům*. No to měl sakra pravdu!“

To asi měl, napadlo Mummia. Každopádně tato slova vedla k tomu, čemu dnes, po necelém roce, lidé říkají *válka bratří*. Jen dva týdny trvalo, než se Renatu Serviovi podařilo uchopit moc nad impériem navzdory tomu, že právoplatným následníkem trůnu byl jeho starší šílený bratr Marcus. Škoda, že Clotius Servius nestihl včas napsat novou závět.

„Jediný, komu jsem z té čarodějnické sebranky mohl podle otce věřit, byl Quintus Vorenius. A co se nestalo? Když celý ten zmatek skončil a v senátu mě provolali císařem, zatímco Markovo tělo ještě ani nevychladlo, byl Quintus mrtvý. Do dneška nikdo neví proč. Víš, co to dokazuje, Mummie?“

„Co, imperátore?“

„Že měl otec ve všem pravdu. V císařské radě je zrádce. Quintova smrt nebyla náhoda, stejně jako útok na Leandra.“ Císařův hněv se náhle obrátil jiný směrem. „Shromáždím legie a vytáhnou na jih. Celou tu proklatou step spálím. A pak si dojdou do Churduaru pro tu zrádnou krysu Janikera a vlastníma rukama z něj vymačkám život. Tvrdí, že o útoku nic neví, ani netuší, co se stalo s mým bratrem. Nevěřím tomu křivákovi jediné slovo.“ Výbuchy vzteku byly u émarského císaře vzácné, ale silné. Vzduchem při nich pak obvykle létaly předměty a z popravičního špaluku padaly hlavy.

Mummius mohl jen mlčky čekat, až Renata hněv přejde, a doufat, že jedna z těch hlav nebude patřit jemu. Přešlápl na místě. Císař skrze zuby cedil ty nejsprostší nadávky, za které by

se museli stydět i otrlí legionářští veteráni. Pak došel pro odkopnutou židli, zvedl ji a posadil se.

Bylo nepříjemné shlížet na císaře svrchu, jenže na jediné další židli se rozvaloval mág Drivin. A vedle něj, na opačném konci místnosti, hned u dveří, postával Bezejmenný. Mummius vrhl pohled jeho směrem. Císařův osobní strážce měl obličej skrytý pod maskou, jak kázala tradice. Právě on byl čtvrtým mužem, který byl přítomen smrti předchozího císaře Clotia. Poté co se zavázal střežit císařův život, vzdal se veškerého svého předchozího života, své rodiny i své osobnosti. Stal se Bezejmenným. Jeho jediným velitelem a rodinou byl císař. Mummia z něj mrazilo v zádech. O Bezejmenných se s jistotou vědělo jedno: jsou to prvotřídní zabijáci, a navíc plně oddaní svým vládcům. Clotius jej tehdy Renatovi „daroval“ spolu s požehnáním, aby se chopil trůnu. Svrhnout císaře vždy znamenalo odstranit nejdříve Bezejmenného. *Ještěže aspoň tomu jsme se tehdy vyhnuli. Ušetřilo to pěkných pár životů.* Renatovi by teď stačilo mávnout rukou a zabít by Mummia vmžiku rozsekal na kusy.

Císař se uklidnil a náhle vypadal unaveně. „Podle zprávy klermontského prefekta se na místě našlo šestnáct mrtvých těl. *Zatím.* Některá ani nebylo možné identifikovat. Byla spálená na uhel. Radši se snažím nepředstavovat si to a nemyslet na to, že by mezi nimi mohl být Leandres.“

„Od toho útoku uplynuly už dva dny, imperátore,“ odvážil se poznamenat Mummius. „Nalezení princových ostatků má absolutní prioritu. Hovořil jsem o tom s prefektem Cillou. Navíc velekrál Janiker tvrdí, že Churdar s tím útokem nemá nic společného.“

„A to jim mám věřit? Ten bastard má za rádce samé mágy. Zatracení čarodějové. Všechna bezpečnostní opatření našich mágů byla *k ničemu*. I ti mágové byli *k ničemu*.“

Mummius se mimoděk podíval po dosud mlčícím Drivino-vi. Na mága císařova slova neudělala žádný dojem, jako by se ho ani netýkala.

„Pro útok na prince bylo použito kouzlo silnější, než bychom považovali za možné,“ promluvil čaroděj. „Takhle silnou magií by neměl být schopen disponovat žádný člověk.“

„Neměl by,“ ucedil císař.

„Nícméně stalo se, a my musíme zjistit *jak*. Ještě dnes pošlu naše nejlepší mágy, aby celou záležitost prošetřili.“

„To nestačí!“ prohlásil císař. Dosud povzneseně se tvářící Drivin překvapeně zmlkl. Renatus mu nevěnoval pozornost a pohlédl vážně do očí velitele své osobní gardy. Jak mluvil, postupně se zase uklidňoval. „Je mezi nimi zrádce, Mummie. Mezi mými takzvanými rádci. Nevím, kdo z nich to je, a bohužel je *nemůžu* dát zabít všechny. Soustřeďuji ve svých rukou příliš velkou moc. Moji předchůdci se snažili v zájmu zachování míru uvnitř impéria natolik zachovat zdání, že republika jako taková stále existuje, až jsme se chytili do vlastní pasti. Nechali jsme řídit nejmocnější úřady v říši lidmi mimo naši přímou kontrolu. Zachovali jsme svobodné volby. Absolutní zhovadilost. Správci úřadů nejsou s císařskou rodinou spojeni žádnými svazky. Jak praví zákon, volí je sami zkurvení občané. Navíc mágové i Úřad pro záležitosti barbarů mají vlastní ozbrojence. Moji předci a předchůdci ve snaze zachovat v říši mír zadělali na průser budoucím generacím. Vypadá to, že já budu ten šťastlivec, který si to vyžere. Musím se o moc dělit se senátem, předkládat mu každé své zasrané rozhodnutí a nechat císařskou radu zírat mi pod prsty. Parchanti.“

„Imperátore, ty opravdu věříš, že mezi členy císařské rady je zrádce?“ zeptal se Mummius.

„Přece jsi slyšel mého otce. Nebyl blázen, mysl mu do poslední chvíle sloužila. Ať už si lidi říkají, co chtějí.“ Císař zataľ ruce v pěst a naprázdno udeřil do vzduchu. „Proto s tím údajným přeběhlíkem měl vyjednávat Leandres. Ten člověk nám to měl říct. Nemůžu nikomu z nich věřit. Leandrovi jsem mohl. Můžu,“ opravil se Renatus. „Teď potřebuju někoho mimo zdi tohoto

paláce. Někoho, kdo zjistí, co se v Klermontu stalo, a odhalí tu zrádcovskou svini.“

„Kde ale takového člověka sehnat?“

„Byl by tu jeden muž. Chci, aby ses s ním sešel. Zajímá mě tvůj názor.“

„Spolehni se, imperátore. Kdo je to?“

„Quintův syn. Alva Vorenius.“

III

ZNOVU V NEVÝHODĚ

V hlavní síni skally jarla Hlafðara Mazaného se konala hostina na počest émarských hostů. U stolu jarla samotného seděli oba vůdcové émarské delegace. Starší z nich, senátor Svirus Blixus, se snažil místního vládce přesvědčit o výhodách dohody, kterou mu přednesli.

„Muži tak moudrému, jako jsi ty, musí být jasné, že být přítelem impéria přináší více štěstí než být jeho nepřítelem.“

„Nazýváš mě moudrým,“ utrousil jarl, zatímco si utíral ústa od medoviny, jíž vypil plný korbel na jediný lok. „Jak jsi na něco takového přišel?“

Senátor se zatvářil překvapeně. „Tvá pověst tě předchází, jarle...“

Hlafðar se rozesmál. „Říká se o mně, že jsem vrah, lupič a pirát. Tady na severu musíš muže dobře poznat, abys o něm mohl říct, že je moudrý. Jinak je to jen prázdná lichotka. Vy Émařané máte ústa plná zlata, ale dá se vám věřit?“

„Jarle, impérium je mocný spojenec...“

„Když je Émar tak mocný, proč jste teď v mojí síni a žádóníte o to, abych vaše přístavy a města nechal letos na pokoji? Proč mi místo prosebníků nebuší na vrata armáda legionářů? Ha!“ Hlafðar třískl prázdným korbelem o stůl a jeho okolo sedící družníci zbystřili.

Navenek se sice všichni veselili, ale jeden každý z nich byl připravený vmžiku tasit zbraň a prolít émarskou krev. Émařanů zde uvnitř byla jen hrstka. Zbytek nepočetného doprovodu čekal venku. Z Émařanů seděla nejbližší k hlavnímu stolu zdejšího vládce Nevena, čarodějka, která měla vyslancům poskytnout magickou ochranu. Jak se rozhlížela kolem sebe, nebyla si jistá, že by jim byla něco platná. Síň byla plná skaenských mužů i žen. Ustrkla zdejší medoviny a zadoufala, že oba vůdcové émarské delegace jsou dostatečně dobří vyjednávači.

Jarl na své muže mávl rukou a zadíval se na senátora, který marně hledal slova. Pak se Hlafdar podíval na jeho společníka, světlovlasého mladého muže, jenž se tvářil stejně opovržlivě jako Hlafdar sám. „Co ty, mládenče? Tvůj pán, zdá se, neví, co říct.“

„Je zvyklý na jiný druh rozhovoru. V senátu všichni trpělivě čekají, až řečník domluví, ať říká sebevětší hloupost. Urážet ho začínou až pak.“

Blixus zrudl a Hlafdar se zasmál. Mladý Émařan pokračoval. „Přišli jsme ti nabídnout dohodu. Skutečně potřebujeme, abys letos nechal naše východní přístavy na pokoji, ale to není všechno.“

„Aha, to se podívejme. Čím by vám ubohý Skaenar jako já mohl ještě posloužit?“ Jarl mrkl na své poblíž sedící muže. Někteří z nich se zasmáli spolu s ním, jiní se zatvářili našťavaně. Seveřané obecně svými jižními sousedy pohrdali, považovali Émařany za změkčilé a dekadentní. Nelíbilo se jim, že si sem jen tak přišli, byť na jarlovo pozvání, a předkládají požadavky. Ale jarla Émařanova řeč zaujala.

„Posloužíš stejně dobře sobě a svým lidem. Vypleníš nejsevernější churdarské přístavy, které jsou mnohem bohatší než ty naše,“ pokračoval mladý muž.

„Na churdarské přístavy nikdy žádný drakar nájezd nepodnikl,“ řekl jeden z jarlových válečníků.

„I proto přetékají bohatstvím.“

„Necháme prázdných řečí. Bohatá kořist by tam byla, to jo. Proč bych ... jakže se vlastně jmenuje?“

„Alva Vorenius.“

„Proč bych se měl, Alvo Vorenusi,“ jarl schválně špatně vyskloňoval Ěmařanovo příjmení, „plavit se svými loděmi tak daleko? Vaše města nabízejí menší kořist, ale i menší riziko, a jsou mnohem blíž.“

Senátor Blixus se podrážděně nadechl, ale nic neřekl. Otěže hovoru za něj převzal mladší společník.

„Navíc churdarský lodě hlídají po celém pobřeží,“ dodal jeden z Hlafdarových válečníků.

„Vy vlastně chcete, ať napadneme vašeho nepřítele. Sami si pracky umazat nehodláte,“ řekl další. Byl o hlavu vyšší než ostatní, neposlušné vlasy barvy slámy mu padaly do očí, zatímco studenými modrými očima propichoval oba émarské vyslance.

„Museli byste nám nabídnout hodně zlata,“ nadhodil třetí z jarlových družiníků.

„Konečně dobrá řeč!“ řekl Hlafdar. „Kolik zlata nám dáte za to, že napadneme vaše nepřátele?“

„Hlafdare, přece nechceš ty psy poslechnout!“ vybuchl blondatý družiník.

„Mlč, Svene, a nezapomínej, v čí skalle sedíš. To já rozhodnu o tom, kam se letos vydáme za kořistí.“ Jarl se obrátil na Alvu. „Takže, kolik rebirů?“

„Nic.“

„Nic?“

„Ani měďák,“ řekl Alva a usmál se.

„Ty drzý štěně,“ znovu vybuchl Sven a sáhl po meči.

„Nabídneme vám něco jiného. Plány Ximery, bohatého churdarského přístavního města. Spolu s mapou okolí a informacemi o velikosti tamní posádky a rozmístění nejbližších posádek a tras churdarských hlídek. Prozradíme vám, kde mohou vaše lodě přistát, aby byly skryty před hlídkami na moři i na souši. A taky

poslední hesla. Řekneme vám vše o spodních proudech podél pobřeží, o tom, jaké je tam touto dobou počasí. Všechny tyto informace jsme získali v uplynulých letech od našich špehů v Churdaru.“

„A to je všechno?“ zeptal se nejmladší z družiníků.

Hlafdar ho ignoroval. „Vsadil bych se, že jde o tajné informace. Proč se s námi o ně chcete podělit? Proč nám prostě nezaplatíte jako dřív?“

„Protože byste si mohli vzít zlato a pak nás stejně přepadnout,“ pokrčil Alva rameny. „Jako dřív.“

Jarl se zazubil. Sven jeho pobavení nesdílel. „Hlafdare, jako by nestačilo, že si zveš émarský psy do své síně, místo abys je pozabíjel. Necháš se od nich ještě urážet, a ke všemu se jejich urážkám směješ! Jsi vůbec Skaeňan?“

Oba zbylí družiníci s napětím přeskakovali pohledem z jarla na rozzlobeného druha. S napětím, ale bez překvapení. Očividně šlo o nějaký dlouhotrvající spor mezi vládcem a jedním z jeho mužů. Hlafdar nechal družiníkova slova, v nichž byla skryta výhrůžka, bez odpovědi. Místo toho se obrátil na nejstaršího z nich. „Elriku, co ty si o této nabídce myslíš?“

„Pokud to, co říká tady ten chlapec, je pravda, pak by se to dalo zvládnout. Se třemi loděmi bychom se dokázali vyhnout churdarským hlídkám, vyplenit město a dostat se na moře dřív, než by se vzpamatovali. Na churdarským pobřeží je takových přístavů víc a posádky nemají moc silný. Za mlada jsem jich pár navštívil. Záleží ale na tom, jestli nám tihle říkají pravdu. Stačí, aby jediná z informací nebyla pravdivá, a šli bychom na smrt.“

„Pravda. Jakou nám dáte záruku, že vaše informace jsou pravdivé?“

„Dávám vám své slovo,“ řekl Alva.

„Slovo muže je dobré. Jenže já tě vůbec neznám, Vorensi.“

„Vorene.“

„Neznám tě,“ zopakoval Hlafdar a mladý Émaňan se zatvářil kysele. Nevenu, které neuniklo jediné slovo jejich rozhovoru,

napadlo, zda se tak zatvářil kvůli neochotě Skaeňanů přijmout jeho nabídku, anebo proto, že ho zde nikdo neznal. „Tvoje slovo tady nemá váhu.“

„Mám tedy přísahat? Co takhle přísaha při bozích? Pokud vím, tu tady na severu berete vážně stejně jako slovo muže.“

„To je pravda,“ kývl jarl. „Jenže my bohy neobtěžujeme s něčím, s čím si můžeme poradit sami. Prosíme je o příznivý vítr, ne o dobré obchody.“

„Tak co by vás teda přesvědčilo?“ zeptal se Alva Vorenius mírně netrpělivě.

Hlafdar se prohnane usmál. „Ty těm informacím vašich špehů věříš?“

„Naprosto.“

„Vsadil bys na ně vlastní život?“

Znovu obklopený nepřáteli, znovu v nevýhodě, stejně jako před devíti lety. Alva, svlečený do půli těla, párkrát zkusmo mávl mečem, který mu podal nejmladší z jarlových družiníků. Byl těžší a delší než meče émarských legionářů. Připomínal spíš ty, které měli ve výzbroji stínoví běžci. *Čas oprášit staré vzpomínky.* Po návratu z fíranských stepí sloužil u této elitní jednotky čtyři roky, z toho dva jako velitel oddílu, než vstoupil do Výzvědného křídla émarské armády a stal se špionem. Do levé ruky uchopil kulatý dřevěný štít.

Hlafdarovi lidé narychlo odtahali z jednoho konce síně stoly a lavice a vytvořili na volném prostranství kruh o průměru asi pět metrů. Alva se ohlédl po senátoru Blixovi a čarodějce Neveně, kteří stáli vedle něj. O krok dál přešlapoval na místě jeho otrok Lidolf a v ruce držel pánovu tuniku a plášť.

„Žádné vměšování,“ řekl mu Alva.

„Ano, pane. Málokterý rozkaz bych uposlechl raději,“ řekl Lidolf.

„A co když na vás použijí nějaké svoje barbarské čáry?“ zeptal se senátor. Byl ve tváři celý bledý. Ani ve snu by ho nenapadlo, že se diplomatická mise vyvine tímhle směrem.

Alva se požíval před sebe, kde už uvnitř kruhu čekal jeho protivník. Bylo to jednoduché. Rituální souboj, on proti Svenovi. Zvítězí-li, bude mít jeho slovo váhu.

„Jaké čáry? Napadá mě jediné – očarovali ho, aby nepřestal růst ani ve chvíli, kdy dosáhl normální velikosti. S tím byste asi nic nezmohla, co?“ mrkl na čarodějku. Ta se neusmála a jen zavrtěla hlavou.

Seveřan byl dobře o dvě hlavy vyšší než Alva a o několik kamenů těžší. Svůj meč a štít držel, jako by nic nevážily, a nedočkavě přešlapoval uvnitř kruhu. „Tak pojď,“ zavolal na Émařana.

„No nic,“ povzdechl si Alva. Dvakrát udeřil hlavicí meče o štít a vešel do kruhu. „Bude asi silný,“ prohodil ještě, s větším klidem, než jaký cítil.

Skaenští, muži i ženy bez rozdílu, obklopili oba soupeře a začali je nadšeně povzbuzovat. Vlastně jen jednoho z nich, došlo po chvíli Neveně. Jejich řeči nerozuměla, ale ve výkřicích rozpoznala jméno jarlova družníka.

Čarodějka byla na ženu docela vysoká, takže když si stoupla na špičky, viděla mezi hlavami diváků na oba protivníky.

Ti se chvíli obcházel a pak náhle Alva vyrazil proti seveřanovi. Mávl štítem a pokusil se pod ním bodnout protivníka do slabin. Bylo to tak rychlé, že Nevena až zadržela dech. Jenže seveřan byl mrštnější, než by se mohlo zdát. Odrazil Alvův meč hranou štítu, až mu jej málem vyrazil z ruky. Vzápětí opsala jeho vlastní čepel oblouk a Émařan se odpotácel stranou. Zastavil se až těsně před zdviženými štíty seveřanů tvořících kruh kolem bijící se dvojice. Když se znovu obrátil čelem k protivníkovi, měl na

čele krvavý šrám. Být to souboj do první krve, Alva by prohrál dřív, než se začalo.

„Myslíte, že když ho ten obr zabije, zabijí i nás?“ zeptal se Neveny Blixus.

Alva si hřbetem ruky otřel krev stékající mu z rány na čele. *Silný a mrštný*, pomyslel si o svém soupeři.

S bojovým pokřikem vyrazil proti Skaeňanovi. Ten se k němu natočil bokem, štít před sebou, a čekal na střet.

Když byl na dosah meče, uskočil Alva stranou a udeřil soupeře hranou štítu do nohy. Sven zaklel bolestí a vztekem a zapotácel se. Émařan sekl mečem po jeho nechráněných zádech. Seveřan se prohnul a odpotácel se stranou. Po zádech mu z mělké rány stékala krev. S klením se tentokrát on otočil čelem k soupeři. Alva se na něj zazubil, ale v duchu klel neméně sprostě. Doufal v lepší zásah.

Tak už krvácejí oba, pomyslela si Nevena. Připadala si jako ve snách. Správce Úřadu pro magické záležitosti Mansvat jí rozkázal zúčastnit se diplomatické mise na severu. Její účast měla být formální, pověřiví Émařané se sice obávali seveřanských kouzel, ale nikdo si nepamatoval, že by kdy nějakého Skaeňana viděl čarovat. Očekávala tedy, že bude celou dobu sedět stranou, tvářit se důležitě a čekat, až diplomaté vše vyřídí. A teď tu stála a sledovala, jak se dva muži bijí na život a na smrt. Vlastně, jak to řekl jarl Hlařdar, „dokud jeden nebude moct vstát“. Oba soupeři už byli znovu u sebe, jejich čepele se míhaly vzduchem a narážely do sebe. Alva Vorenius, ať už to byl kdokoliv (Nevena si teď byla jistá, že diplomat nebo politik to rozhodně není, ani obyčejný úředník,

jak jí při jednom rozhovoru cestou sem tvrdil), byl i podle jejího neznalého pohledu dobrý bojovník. Ale to byl podle všeho i jeho protivník, a navíc silnější a těžší. Čarodějkou napadlo, jestli existuje způsob, jak by Alva mohl Skaeňana porazit.

V tu chvíli Sven zasáhl Émařana štítem a Alva šel poprvé k zemi.

Klečel na všech čtyřech a lapal po dechu. *Silný, mrštný a chytrý*, běželo mu hlavou. Netušil, co se stalo, jak je možné, že si té rány nevšiml. Když ho Sven zasáhl do hrudníku štítem, měl pocit, jako by ho srazil býk. Odplivl si. Každý nádech ho bolel.

Bohové, ať to není zlomené žebro. Zakašlal a celým tělem mu znovu projela příšerná bolest. *Nebo žebra.* Halas severanů kolem sebe vnímal jako jednolitou vlnu zvuků, ale Svenův hlas rozpoznal jasně.

„Radši už nevstávej, pse.“

„To nepůjde.“ Měl cíl. Kvůli něčemu tu byl a tenhle přerostlý barbar mu stál v cestě.

Nevena byla přesvědčená, že se Alva už nezvedne. Mýlila se. Postavil se, dvakrát zabušil hlavicí meče o okraj štítu a dal tak najevo, že je připraven pokračovat v boji. Jeho soupeř zavrtěl hlavou a zaútočil. Netrvalo dlouho a Alva opět skončil na zemi. Severan kolem něj přecházel a něco mu říkal, jeho slova ale zanikala ve vřavě nadšených hlasů přihlížejících Skaeňanů. Asi mu radil, aby zůstal ležet a přijal porážku. Bylo to rozumné a Nevena by na Alvově místě poslechl.

Silný, mrštný, chytrý. A lepší než já.

Alva se zoufale toužil zhluboka nadechnout, ale každý další nádech bolel víc než předchozí. Sven mu říkal, ať zůstane na zemi. I on sám toužil po tom zůstat ležet a odplout do bezvědomí.

Jenže to by pak všechno bylo zbytečné.

Postavil se dřív, než stačil dostat rozum. Zhluboka se nadechl skrz zaťaté zuby. Dvakrát udeřil mečem do štítu. Jakmile bolest trochu polevila, vyrazil v dlouhém výpadu proti Svenovi. Dvěma návaznými seky mu zaútočil proti obličejí. Seveřan oba údery bez problémů odrazil. Alva se stáhl zpět a nastavil před sebe ruku se štítem. Pak švihl rukou, rozevřel prsty a v okamžiku, kdy proti němu soupeř vyrazil, mu hodil štít pod nohy. Seveřan zakopl, vypadl z rytmu a Alva sekl po ruce třímající meč. Vytryskla krev a Sven ze sebe vydal výkřik, který přehlušil i řev davu kolem nich.

Také Sven se vzápětí zbavil štítu. Mrštil jím po Alvovi.

Nevena toužila vyběhnout ze síně. Zavřít oči a ucpat si uši, skrýt se před krvavým divadlem, které se před ní odehrávalo. Přesto se ani nepohnula. Vždy opovrhovala diváky v cirkus ve městě Émar, kde sledovali souboje gladiátorů bojujících na život a na smrt mezi sebou nebo se zvířaty. Nedokázala však od té hrůzy odtrhnout zrak.

Alva znovu ležel na zemi, ale tentokrát se nad ním jeho soupeř netyčil jako nějaký divoký severský bůh. Sven klečel na jednom kolenu a ruku, ve které původně držel štít, si tiskl ke krvácející ráně na pravé ruce.

„Jsi dobřej, chlapče,“ říkal Sven. „Promiň, že jsem tě nazval psem.“

Alva neodpověděl. V poslední chvíli před sebe stihl nastavit levou ruku, jinak by mu štít vyrazil všechny zuby a možná i zlomil vaz. Byl si jistý, že by to tak dopadlo. Takhle to odnesl „pouze“ zlomenou rukou.

„Ale teď už to vzdej. Nechci tě zabít.“

„Už nemůžeš?“ Alva měl pocit, že ta slova jen zašeptal. Seveřané se dostávali do varu, řvali jako zběsilí. Émařan nedokázal rozeznat jednotlivá slova, vše vnímal jako v mlze. *Copak nemůžou sakra držet hubu?*

Ale Sven ho i přes hlučící dav slyšel. „Říkám ti, vzdej se.“ Pak zaklel. „Kurva, bolí to jako ďas.“

„Budu už tu mít jméno? Co moje slovo? Vezme ho jarl?“

Seveřan se na něj vážně zadíval. „Je to tvé slovo proti mému. Jeden z nás ho tady ztratí.“

„Tak to se nedá nic dělat. Pokračujem.“

Nejsou to hlupáci, domluví se. Proč by tu měl jeden z nich – nebo oba – umřít, přesvědčovala se Nevena. Pak oba muži domluvili a Alva skočil po Svenovi.

„Hlupáci zatracení!“ vykřikla. Blixus, který si celou dobu pro sebe mumlal „jsme ztraceni, jsme ztraceni“, sebou leknutím trhl.

Poslední úkol. Tak to řekl Palailus. Po misích za hranicemi. Po dobytí Klorentie. Ještě tahle poslední věc. Přesvědčit Hlafďara.

Když se vymotal ze Svenova sevření, cosi vlhkého a teplého mu stékalo po břiše a noze. Krvácel. Sven ho musel znovu zasáhnout. Boží vědí, kdy a kam přesně. **Do stehna a do břicha, těsně pod žebra**, odpověděl ochotně cizí hlas v Alvově hlavě. **Ale nezasáhl žádnou tepnu ani vnitřnosti**, dodal vzápětí, jako by nechtěl

Alvu vyděsit víc, než je nutné. Ěmařan zasténal. *Asi jsem zešílel.* Podvědomě si na místa, která tajemný hlas zmínil, zkusil přiložit levou ruku, ale nešlo to. Tělem mu projela nová vlna bolesti. Docházel mu čas. Sven se zvedl do pokleku, meč použil jako oporu. Zbraň byla zalitá jeho i Alvovou krví. I severan utřil nové rány. Ve tváři byl šedivý. Nebo jen Alva ztrácel zrak. Dav kolem zmlkl. Nebo jen Alva ztrácel sluch.

Ukaž se, chlapče. Přitiskni si levou ruku k tělu a zaútoč! Ted'!

Alva si klekl. Postavit už by se nedokázal.

Ted'!

Ale co už, pomyslel si a poslechl. Převalil se přes rameno. Zalehl Svenův meč. A zakousl se mu do ruky.

Nevena jako ve snách sledovala, jak se Alva, s krvavou pěnou u úst, jako pytel brambor svalil k zemi, přímo na soupeřův meč. Jeho vlastní zbraň mu vypadla z ruky. Pak najednou ležel na severanovi, kousal ho do ruky a šátral rukou po zbrani, ovládnutý primitivním instinktem, který jej vedl k tomu zabít protivníka za každou cenu. Rány pěstí, jež mu protivník zasazoval, jako by nevnímal.

Ve chvíli, kdy Alva vlastním tělem srazil soupeře k zemi, Skaeňané postupně umlkali. Nevena si poprvé všimla Hlafdara. Prodrál se dopředu, sledoval souboj a tvářil se zamýšleně. Nevena ho v duchu proklela a s ním všechny, kteří způsobili, že byla teď tady a sledovala to šílenství.

Kousek doprava, doprava! ječela na Alvu v duchu, když viděla, že stále marně naslepo šátrá po meči. Netušila, že cizí hlas v jeho hlavě mu v tu samou chvíli říká přesně totéž.

Alva konečně nahmatal meč a zuřivě bodal do severanova těla.

Pak mu definitivně došly síly, pustil zbraň a svalil se vedle mrtvého soupeře. Dav ve skalle zahučel. Neozvaly se žádné

oslavné výkřiky ani kletby. Seveřané mlčky zírali na dva nehybně ležící bojovníky.

A do nastalého ticha zazněl čarodějčin hlas: „Přiveďte léčitele, kurva!“

O tři dny později Alva stále nemohl uvěřit tomu, že je naživu.

Žebry probodnuté plíce. Ztráta spousty krve. Horečky. Nebo ta příšerná nepolevující bolest. To všechno ho mohlo a mělo zabít.

Přesto zůstával naživu, a i když byl slabý jako moucha, cítil se až neuvěřitelně dobře. Byl sice unavený, ale mysl měl jasnou. Dokonce i ten podivný hlas v jeho hlavě od té doby nepromluvil, což Alvu uklidňovalo. I když mu neznámý – ať jím byl kdokoliv – poradil dobře, přece jen při vzpomínce na něj Alva pocítil větší znepokojení než nad pomyšlením, že byl tak blízko smrti jako dosud nikdy. Smrt je pořád jen smrt. Ale představa šílenství budila v někom, kdo si svého rozumu a inteligence cenil natolik jako Alva, hrůzu. Nevena, čarodějka, kterou jim správce Úřadu pro magické záležitosti Mansvat vnutil do doprovodu, se nad ním skláněla a vypadala vyčerpaná. Alva neměl po ruce zrcadlo, aby se na sebe podíval, ale byl si z nějakého důvodu jistý, že žena vypadá hůř než on sám.

„Zachránila vám život, pane,“ řekl jeho otrok Lidolf.

Alva se nadzvedl na lůžku a otočil se k čarodějce, aby jí poděkoval, ale v tu chvíli se kožešina ve vchodu do místnosti, kde ležel, odhrnula a vešel Hlafdar následovaný senátorem.

„Žije,“ řekl jarl a vypadal stejně překvapeně jako Alva sám. „Neuvěřitelný.“

„Émar je silnější, než se zdá,“ prohodil mladý Émařan. „Tak co naše dohoda? Má moje slovo váhu?“

„Sotva unikl smrti ze spárů a už znovu obchoduje,“ potrásl Hlafdar hlavou. „Ten muž je výjimečný. Není berserk. Má prostě neobyčejnou vůli po vítězství.“ Jarl přešel k Alvovu loži.

„Přesvědčil jsi mě. Dejte nám svoje informace a já tady a teď přísahám, že letos nechám émarské državy být. Vypluji se svými loděmi pustošit churdarské přístavy.“

„Slovo na to?“ zeptal se Alva.

„Máš moje slovo,“ řekl Hlafdar a tasil meč. Zlehka se jím řízl do předloktí pravé ruky a pak zbraň podal jílcem napřed Alvovi.

„Jinak by to nešlo? Nemám poslední dobou krve nazbyt.“

„Je to náš zvyk,“ zazubil se Hlafdar.

Jeho dům, jeho pravidla, dodal hlas v Alvově hlavě. *Ach, pozdychl si, vítěj zpátky. Odpovědi se nedočkal. Smrti jsem unikl, šílenství, zdá se, ještě ne.* Znovu si povzdechl a snažil se nevšímat si Neveny, která si dlaní zakryla oči a vrtěla hlavou. Asi si o jistých zvycích myslela svoje. Alva se řízl do předloktí a pak uchopil jarlovu nabízenou ruku. Stiskl ji kousek pod loktem a přitiskl svou paži na jeho, aby se jejich krev v symbolickém gestu smísila.

„Ujednáno,“ řekl.

„Ujednáno,“ souhlasil Hlafdar. „Teď tě nechám odpočívat. Zbytek vyřídím s tvým společníkem.“ Jestli se Blixovi označení za pouhého společníka nelíbilo, nedal to na sobě znát. Alva si přiložil na ruku obvaz, který mu mlčky podala Nevena.

„Jarle,“ zavolal na Hlafdara.

„Ano?“

„Sven...“

„Byl to dobřej bojovník a zemřel dobrou smrtí.“

„A taky byl potížísta, že. Tvůj rival.“

Jarl se jen znovu zazubil a beze slova odešel.

„Neříkají mu Mazaný pro nic za nic,“ konstatoval Alva.

„Šílenci. Všichni jste šílenci,“ řekla Nevena a pomohla mu obvázat čerstvou ránu na pravé ruce. „Tohle byla snad jediná část těla, kterou jsi měl nezraněnou.“

STARÉ SLIBY, NOVÉ ÚKOLY

O tři týdny později diplomatická výprava senátora Blixa (neboť oficiálně ji vedl on) dorazila na dohled Émaru, hlavního města stejnojmenné říše.

Alva s každým dnem sílil a po jeho zraněních ze souboje se Svenem mu zbylo jen pár nových jizev. Pořád mu vrtalo hlavou, co za jeho zázračným uzdravením stojí, zvláště když mu Lidolf řekl, že přivolaní lékaři (včetně kněze-léčitele, který cestoval s nimi) prohlásili Alvův stav za beznadějný.

Nevena mu k tomu odmítala sdělit víc, i když se jí Alva několikrát během cesty vyptával. Jediná odpověď, kterou z ní dostal, zněla: „Magie.“

Pak se jednoho dne během návratu do Émaru sbalila a pomalu jedoucí skupinu opustila.

Od Lidolfa a Blixa Alva věděl, že ho nechala z místa souboje odnést do svého pokoje a přikázala, aby je nechali o samotě. V následujících dnech se o něj spolu s Lidolfem starala.

Toho dne, kdy se kolona zastavila, aby si zvířata i lidé odpočinuli před posledním úsekem cesty, přiběhl za Alvou, který zrovna obědval, Lidolf s novými zprávami.

„Přijeli nějací jezdcí. Doprovází je císařští gardisté, asi to bude někdo důležitý.“

Alva v klidu dojedl a podal miskou Lidolfovi, aby ji umyl. Pak se mezi vozy vynořil Palailus Irminius, velitel Výzvědného křídla, špionážní sekce émarské armády.

„Vypadáš lépe, než jsem čekal,“ prohodil.

„Taky tě rád vidím, veliteli,“ odpověděl Alva a postavil se. Neuniklo mu, že i když se Palailus snažil o lehký tón, v hlase mu zazněla úleva. To ho zaujalo. Zpráva o průběhu a výsledku jejich mise sice do Émaru dorazila dávno před nimi, ale velící, jak se veliteli Výzvědného křídla říkalo, netrpěl přehnanou starostí o blaho podřízených. Spíš se staral o svoje. A o blaho Křídla, samozřejmě – což bylo v Palailových očích jedno a totéž. Konec konců, Alvu samotného před lety přijal jen proto, aby se zavděčil jeho otci, který byl hlavou Rady Dvanácti mágů. Když pak otec během týdenní občanské války zemřel, měl už Alva naštěstí za sebou několik úspěšných akcí ve službách Křídla, aby se obešel i bez otcova vlivu. A jednu velkou tragédii před sebou.

„Jak se cítíš?“

„Výborně. Sice mě to samotného překvapuje, ale jsem ve skvělé kondici. Připravený na nové výzvy.“

„To rád slyším.“

„Neseš mi jmenovací dekret?“

Palailus zvažněl. „Mám pro tebe další úkol.“

Alva po tom oznámení nehnul brvou, ale když promluvil, sekal slova jako zemědělec klasy obilí kosou. „V uplynulých dvou letech jsem splnil vše, cos po mně žádal. Získal jsem spojence mezi vérešskými kmeny. Poštval jsem proti sobě klorentské rody a usnadnil tak obsazení celé jedné země. Přesvědčil jsem Hlafdara Mazaného, aby udělal, co chceme, a málem se při tom nechal zabít. Co mám udělat víc, abych odčinil to, co se stalo před dvěma lety?!“ Poslední slova už skoro křičel, až se Palailus nervózně rozhlédl po přechodném tábořišti.

„Nikdy jsem o tvých schopnostech nepochyboval,“ řekl velící. „Ale tehdy jsi kompromitoval naši službu. Jen díky mně jsi

neskončil ve vyhnanství. Dal jsem ti druhou šanci znovu se vypracovat. Tehdy jsi měl velení divize na dosah ...“

Mávl na otroka za svými zády a vytáhl z jeho vaku srolovaný svitek. Rozvinul jej a podržel Alvovi před očima. „A teď ho máš na dosah znovu. Tady to je sepsáno. Jakmile připojíš svůj podpis, staneš se oficiálně edilem divize Klamných a destabilizačních operací.“ Titulem edil byli původně označováni úředníci – vyšetřovatelé v provinčních městech impéria. Po založení Výzvědného křídla se tento titul vžil pro vedoucí agenty jednotlivých divizí výzvědné služby.

Alva si vše nejprve pečlivě přečetl. Palailus nelhal. „V čem je tedy háček?“

„Než se ujmeš svých povinností, musíš splnit ještě poslední úkol, důležitější než všechny předchozí dohromady.“

„Ach tak.“ *Vždycky tu bude ještě jeden další úkol, důležitější než předchozí.* Zalitoval, že Lidolf těsně před Palailovým příchodem odnesl jeho misku od oběda. Ne že by ji po svém veliteli hodil, ale aspoň by měl něco, čím by mrštil vzteky o zem.

„A tentokrát to nezvorej jako tehdy.“

„Tenkrát to bylo osobní,“ odsekl Alva.

„V našem povolání si nemůžeme dovolit něco *osobního*.“

„O co jde?“ zeptal se zatím ještě neoficiální edil odevzdaně. Věděl, že nic nezmůže, Palailus mu velení slíbil pouze ústně, dekret držel stále v ruce. Dokud jeho znění nebude oficiálně vyhlášeno veřejně na Peleantrově fóru, měl Alvu v hrsti. Opět a pořád.

Před dvěma lety se Alva měl stát správcem zcela nového úřadu zaměřeného na odhalování špehů z ostatních říší. Jenže se mu do toho připletla ta osobní věc a sešlo nejen ze jmenování, ale i ze zřízení úřadu jako takového. Jako slabá náhrada vznikla specializovaná kontrašpionážní divize v rámci Výzvědného křídla. Po celé následující dva roky Alva usiloval o to, aby získal post jejího vedoucího – edila. Jenže zatímco původně šlo o ambice, nyní byly jeho motivace přinejmenším zčásti skutečně osobní.

„V jednom pohraničním městě došlo k magickém útoku na émarského diplomata. Spousta lidí zemřela. Císař podezírá Churdařany. Jestli se to potvrdí, víš, co by to mohlo znamenat.“

Alva věděl. Od chvíle, kdy se přišlo na to, že za neúspěchem magického výsadku před devíti lety stál churdarský špion a následně proběhla churdarská anexe firanských území, panovalo mezi Émarem a jeho odvěkým rivalem napětí. Dosud se ale ani jedna z velmocí neodhodlala k přímému střetu. Útok na émarského vyslance však takovým přímým útokem být mohl. „Co se čeká ode mě?“

„Máš zjistit, kdo za tím stojí.“

„Jen tak?“

„Já sám o tom moc nevím,“ přiznal Palailus. „Víc ti řekne někdo jiný. Za sebe ti můžu jen přislíbit, že budeš mít k dispozici veškeré zdroje Křídla, o cokoliv si řekneš. Můžeš si vybrat i vlastní lidi, ale vše je přísně tajné.“

„Mhm. Co churdarské velvyslanectví?“

„To samozřejmě sledujeme. A to je za mě asi všechno.“ A pak se Palailus, jako by byli herci na jevišti, otočil za sebe a pokynul někomu, koho Alva neviděl. Zpoza vozu se vynořil Mummius, velitel císařovy osobní gardy, doprovázený čtyřmi svými muži. Gardisté se rozmístili kolem, aby zajistili, že následující hovor nevyslechne nikdo nepovolaný. *Kdyby mě přišli zatknout, vypadalo by to podobně*, blesklo Alvovi hlavou.

„Zdravím tě, Alvo Vorene,“ řekl Mummius a okamžitě spustil: „Jak řekl tvůj velitel. Jde o věc státního významu. V Klermontu byl proveden magický útok na císařského vyslance. Všichni členové doprovodu, vojáci i čarodějové, při tom zahynuli. Vyslanec sám je nezvěstný.“ Následně Alvovi vypověděl, co se odehrálo.

„To je skutečně vážná věc,“ řekl edil. „Ale zdá se, že jde spíše o záležitost mágů, ne špionů, jako jsem já.“

„Naopak, právě vyvědače nyní císař a impérium potřebují. Ten vyslanec se do Klermontu vypravil pod záminkou setkat se

s churdarským velvyslancem kvůli jednání o uspořádání situace ve Firanii.“

„Aha. Zástupce Firanů asi pozván nebyl.“

„Ne.“

„Jaké překvapení.“

„Nejsem tu, abych se bavil o politice,“ nevšímal si Mummius Alvovy ironie. „Stejně to byla jen záminka. Měl se setkat s jistým přeběhlíkem – churdarským mágem, který mu měl výměnou za azyl předat důležité informace o špionovi z císařova nejbližšího okolí.“

„Nechce se mi věřit, že by někdo z churdarských mágů jen tak zradil.“

„Ale stalo se. Jak víš, v Churdaru se provádějí pravidelné magické rituály s lidskými oběťmi bohu Magothovi. Ty se vybírají losem.“

„Ano,“ přisvědčil Alva, „je to spojené s jejich evidencí obyvatel. V každém městě a kraji je seznam všech obyvatel bez rozdílu, protože před Magothem si jsou všichni vyjma velekrále rovni. Realita prý bývá jiná.“

„Jako všechno, i tohle početné obětování se časem zkorumpovalo. Povídá se, že různí potentáti nebo ti, kdo mají správné známosti, se vylosování vyhnou. No a tady se dostáváme k našemu přeběhlíkovi. Ten na systém doplatil, nebo to aspoň tvrdil. Kněží obětovali jeho dítě, i když prý původně los určil někoho jiného. Jenže arcimág Tuthmos, do jehož kapituly náš muž patřil, zasáhl a výsledek zfalšoval. Tak šel ten zhrzený čaroděj za námi. Vetřel se do doprovodu churdarského vyslance v Klermontu a tam se měl sejít s naším člověkem. Pokud by on usoudil, že nám Churdařan může být užitečný, měl ho skrýt mezi členy svého doprovodu. O setkání vědělo jen pár lidí.“

„Kdo přesně?“

„Císař, jeho bratr a členové císařské rady,“ řekl chmurně Mummius. „Ani já jsem neznal do včerejšího dne podrobnosti.“

„Takže to musel prozradit ...“

„Někdo z císařových rádčů.“

„Třeba to jen někdo z nich prozradil nevhodné osobě,“ navrhl Palailus.

„Na to už musí přijít tady mladý Vorenius,“ řekl Mummius.

„Nejsem mladý ani starý Vorenius, ale *jediný* Vorenius,“ poznal Alva.

„Pomocí magie jsme se už pak spojovali přímo s tím domnělým přeběhlíkem,“ pokračoval Mummius, ignoruje edilovu poznámku. „Je to to nejbezpečnější možné spojení. Zachytit hovor mezi dvěma lidmi vedený prostřednictvím magie není možné a spojení zajišťoval správce Úřadu pro magické záležitosti Mansvat osobně. On je ostatně také autorem magických ochran, které chránily před magickými útoky bezpečný dům, ve kterém mělo k setkání dojít. Jsou sestavené na stejném principu jako ty v císařském paláci. Jenže krátce předtím, než k setkání došlo, na ně někdo pomocí magie zaútočil.“

„Co na to Churdařané?“ zeptal se Vorenius.

„Popírají, že by s tím měli cokoli společného.“ Mummius se rozhlédl kolem sebe. „Takže. Svoje pátrání začneš v Klermontu ještě dnes večer. Jeden mág z Dvanáctky pocestuje s tebou. Je to zatracená magická záležitost, takže to vyšetřují i oni. Tomu se neodvážím zabránit ani císař. Celá Dvanáctka, Úřad pro magické záležitosti i Univerzita věcí magických, ta banda hašteřivých magiků, se v tomhle jako kouzlem spojily.“

Alva nevěnoval poznámce na adresu mágů pozornost. Zaujalo ho něco jiného. „Klermont leží skoro na opačném konci říše. A já mám vyšetřování začít ještě dneska?“

„Proto tam nepocestuješ na koni, ale pomocí magického portálu.“

„Tak to ani náhodou.“

„Není jiná možnost.“

„Co jiný vyšetřovatel?“

„Vím, že na transport osob pomocí magie nemáš dobré vzpomínky, ale tohle je neodkladná věc. Tady není čas na hýčkání starých ran. Navíc se výzkum za uplynulých devět let v téhle věci posunul. Teď je to naprosto bezpečné.“

„Tak to přeju tomu jinému vyšetřovateli šťastnou cestu.“

Mummius vypadal, že by nejraději na Alvu začal rvát, byl jistě zvyklý na absolutní poslušnost svých disciplinovaných gardistů, ale proti svým zvyklostem i povaze se opanoval. Jak se záhy ukázalo, měl v záloze ještě jeden argument.

„Ten mág měl našemu vyslanci sdělit identitu churdarského špiona z císařova okolí, špiona, kterého se už řadu let všechny naše tajné služby marně snaží odhalit. Je jisté, že za útokem na našeho člověka v Klermontu a jeho doprovod stojí právě tenhle špeh.“

Alvovi jako kouzlem zmizel z tváře odmítavý výraz. Nepřítomně se poškrábal na předloktí levé ruky, jako by ho náhle něco zasvědilo.

„Štika,“ řekl velitel císařské gardy. „Ten přeběhlík nám měl prozradit identitu Štíky.“

„Kdy přesně mám vyrazit?“ zeptal se edil.

Nedlouho poté skupina jezdců opouštěla rychlým cvalem tábor diplomatické mise senátora Blixa. Alva odmítl Mummiovu nabídku, aby cestoval ve voze, navzdory jeho vysvětlení, že jde o jakéhosi křížence válečného a vozatajského vozu. Velitel císařské gardy se tvářil ustaraně vzhledem ke zprávám o zraněních, která nově jmenovaný edil nedávno utrpěl, a tvářil se ještě ustaraněji, když Alva ani ne po kilometru jízdy z koně spadl. Tehdy mu znovu nabídl možnost cestovat ve voze, který jel kus za nimi a veden čtyřspřežím silných koní dokázal držet s jezci tempo. Alva odmítl znovu a nechal se přesvědčit až o chvíli později, po dalším pádu.

„Jde mi o rychlost,“ vysvětloval ve snaze zachovat si aspoň zbytek důstojnosti. Výrazů čekajících gardistů se snažil si nevšímat.

„Mají ze mě srandu, co,“ zeptal se svého otroka Lidolfa, když mu pomáhal nastoupit do vozu.

„Spíš jim už lezete na nervy, pane,“ zněla odpověď.

„Tak ti děkuju,“ řekl Alva kysele.

„Hlavně se snažte z toho vozu nevypadnout.“

Když dojeli do města, Mummius se přišel s Alvou rozloučit a připomenout mu, aby se zvonění před svítáním dostavil do sídla Rady Dvanácti mágů, kde bude připraven teleport pro jeho cestu do Klermontu.

„Potřebuju oficiální pověřovací listiny, s císařovou pečeti a podpisem,“ řekl Alva. „Vyšetřování nebude jednoduché a leckoho při tom nejspíš naštvu. Chci mít potvrzené, že jednám se souhlasem císaře. Nebudu se patricijům vloupávat v noci do domu a prznit jejich dcery a manželky nebo něco podobného,“ dodal, když viděl Mummiův pochybovačný výraz. „Cestou jsem si vše promyslel.“

„Za tak krátkou dobu?“

„Mně to myslí celkem rychle,“ řekl Alva skromně.

„No dobře, je to myslím logický požadavek,“ povzdechl si Mummius. „Zařídím to.“

„Potřebuji to co nejdříve, nechte mi to zaslat prosím domů. Musím si ještě zabalit na další cestu. A ... pořád jsme nemluvili o mé odměně.“

„Ale?“ naklonil se Mummius ze sedla. „A copak by sis přál? Triumfální pochod městem? Hry na svou počest? Jsi snad císařův služebník, ne?“

„To ano, ale tohle je nestandardní úkol s velkým rizikem pro moji kariéru i život. Co když uspěju, ale naštvu přitom tolik

mocných lidí, že nakonec budu rád, když skončím někde ve vyhnanství na druhém konci impéria?“

„Tak dobře, řekni mi svoji cenu a já ji přednesu císaři,“ pozdychl si Mummius. Během hovoru budili čím dál větší pozornost kolemjdoucích lidí.

„Dle zákona, sice republikánského, avšak stále platného – nebo aspoň zatím nezrušeného – náleží tomu, kdo odhalí vlastizrádce, celý jeho majetek.“

„Aha,“ zdvihl Mummius obočí, „nenapadlo by mě, že jsi ten typ, co touží po hmotných statcích.“

„Ideje člověka nezasytí.“

„Dobře, jak jsem řekl, přednesu tvoji žádost císaři. Ještě něco?“

„Taky je tu otázka mých nákladů při vyšetřování ...“

„O ty se nestarej. Nezapomeň na koupel,“ řekl Mummius a pobídl koně. Alva se na sebe podíval. Velitel gardistů měl pravdu. Po dlouhé cestě a dvou pádech z koně koupel opravdu potřeboval.

„Moc se neškleb,“ obořil se na Lidolfa. „Domů pojedu jenom já. Ty máš ještě práci. Podej mi něco na psaní.“ Lidolf sáhl do brašny a vyhověl mu. Alva rychle cosi napsal na kus papíru a dal jej zpět svému otrokovi. „Sežeň mi Orineka. Řekni mu, že je to naléhavé, a předej mu tenhle vzkaz. Dohlédni na to, že ho před tebou zničí. Příštích pár dnů budeme mít pořádně napilno... Říkal jsem ti, aby ses nešklebil.“

„To mám jen ve tváři otisknutou únavu z cesty, pane.“

„Neboj, do Klermontu jedu sám. Odpočineš si, až tu nebudu.“

„Sám? Zvládnete to?“

„Nebudeš tomu věřit, ale žil jsem už v době, kdy jsem tě neměl. Každý den na ty krásné časy vzpomínám.“

„Jak říkáte, pane. Zkusím obejít pár Orinekových oblíbených hostinců.“

„Rozmysli si dobře, *jak* je obejdeš. Jestli nebudeš úplně strízlivý, donutím tě vypít celý sud vína naráz, až pukneš,“ varoval Alva otroka.

„Existují horší způsoby, jak zemřít, pane.“

„I lepší. Buď tady co nejdřív. Slyšel jsi. Odjíždím zvonění po setmění a do té doby musíme stihnout ještě jednu schůzku. Jo, a cestou mi sežeň květiny.“

„A jaké máte rád?“

„Nejsou pro mě, ty drzá dutá hlavo. Mazej.“

„Žiju, abych vám sloužil, pane.“

„Když to říkáš.“

Lidolf odspěchal.

Alva si všiml, že branou projel Palailus s vlastním doprovodem. Velitel Výzvědného křídla jej uviděl také a pobídl koně směrem k němu.

„Doprovodím tě domů,“ prohlásil a předal otěže koně otrokovi.

„Je to pro nás velká příležitost,“ vykládal o chvíli později. „Císař očividně ztratil důvěru ve své rádce i v mágy. Myslím, že je ti jasné, kdo by mohl nastoupit na jejich místo.“

Émarským vládcům trvalo dlouho, než uznali nutnost zřídit vlastní výzvědnou službu. A když k tomu nakonec došlo, nechal ji senát zařadit pod armádu, místo aby ji ustanovil jako samostatný úřad. Také proto Palailus stejně jako jeho předchůdci nenosil titul „správce“, ale „speculator“, což ve staré émarštině znamenalo „vyzvědač“. Získat císařovu přízeň a třeba i místo v jeho radě by posílilo jak pozici Výzvědného křídla, tak i jejího velitele.

Alva jen přikývl. Poslouchal speculadora napůl. Usilovně přemýšlel nad novým úkolem a nad tím, co je potřeba udělat.

„Svých povinností v Křídle se ujmeš, až splníš tento úkol,“ pokračoval Palailus. „Tvé povinnosti zatím zastane Cluvius.“

„Budu potřebovat spolehlivého člověka přímo v Klermontu.“

„Nechal jsem ti připravit jména a popis našich lidí a informátorů ve městě. Včetně hesel. Vlastně hlavně kvůli tomu jsem chtěl jet s tebou.“ Palailus sáhl do záhybů tógy a odkudsi vyslovil přeložený list papíru a podal jej Alvovi. „Postup znáš.“

„Zapamatovat a zničit. Ale já myslel někoho místního.“

Palailovi jako kouzlem zmizel z tváře spokojený výraz. „Vím, koho myslíš, a nesouhlasím.“

„Proč?“

„Protože on už není jeden z nás, pamatuješ? Trval na tom. Odešel ve stejný den, kdy ty jsi byl z Křídla málem vyhozen.“

„Podobný rozhovor jsme už v minulosti vedli víckrát.“

„A pořád platí to, co jsem řekl poprvé. Nemůžu za to, že ty to nechceš pochopit.“

„Říkal jsi o nás, že jsme nejlepší lovci špionů v říši,“ řekl Alva pevně.

„Byli jste. Ty možná ještě jsi, ale on už ne.“

„Pořád slouží impériu.“

„Jako obyčejný strážník.“

NEČEKANÁ SETKÁNÍ

Celý blok okolo trosek domu, kde bydlel vedoucí émarské delegace, byl ohrazen a střežen členy klermontské městské hlídky. Zbylo z něj pouze pár kamenů. Dělníci, vojáci i dobrovolníci z řad obyvatel se hemžili okolo poškozených budov. Odklízeli trosky a strhávali pobořené zdi, které stavební inženýři označili za nestabilní.

Kromě členů doprovodu émarského vyslance zemřelo dvanáct lidí, kteří byli ve špatnou dobu na špatném místě. Většinu mrtvých měly na svědomí trosky domu, které se rozlétly do všech stran. Dva však zabila zdivočelá magie. Jediné, co mohlo pozůstalé utěšovat, bylo, že jejich mrtvé blízké bylo možné podle ostatků identifikovat a vystrojit jim řádný pohřeb. Většina členů émarské delegace, respektive jejich rodiny, takové štěstí neměla.

Jestli přeživší svědci nepřeháněli, působila tu mocná magie, což nevěstilo nikdy nic dobrého. A jak Niar pozoroval klermontské obyvatele kolem sebe, nebyl se svými obavami jediný. Napětí bylo takřka hmatatelné, lidé se shlukovali do skupinek a probírali, co se stalo, kdo za útokem stál a co to pro ně znamená. Šlo o churdarský útok? Odpoví Émar vojensky? Našli se i tací, které to celé považovali za nehodu, ale těch bylo jen pár.

Setřel si pot z temene holé hlavy a pozoroval émarské mágy, kteří sem nedávno dorazili magickým teleportem, jak ohraničují okolí zničeného domu a dávají instrukce jeho lidem. Klermontská městská hlídka měla být podle rozkazu podepsaného císařem, správcem Úřadu pro magické záležitosti a hlavou Rady Dvanácti čarodějům k ruce. Jinými slovy – jak Niarovi coby strážníkovi městské hlídky s nejvyšší hodností řekl jeden z mágů – hlídat, aby někdo nepovoláný nevlezl na místo ohraničené mágy. A samozřejmě se do ničeho neplést a nepřekážet.

Niar mágovy pokyny vyslechl, aniž hnul brvou. *Jestlipak jsem byl kdysi taky takhle arogantní?*

Když před lety doslova vysál surovou magii z těla umírajícího arcimága a vrhl ji proti jeho soukmenovcům, málem ho to zabilo. Nepamatoval si nic z toho, jak ho Alva s Dirkasem dostali k émarským liniím. Strávil mnoho dní v bezvědomí. Přišel o veškeré ochlupení na těle, a hlavně o téměř všechny magický talent. Od té doby ušel dlouhou cestu. Stal se čaroválečníkem, tedy bojovníkem s omezenými magickými dovednostmi, které spočívaly ve schopnosti spojit se pomocí magie s jiným mágem. Pod Alvovým velením byl členem elitní jednotky stínových běžců. Poté spolu s ním nastoupil do Výzvědného křídla a chytil cizí špiony. Pořídil si rodinu a zase o ni přišel. Tehdy se jeho a Alvova cesta rozdělily. Ted' byl tady, na samém okraji impéria a druhým rokem sloužil u městské hlídky ve městě, jehož obyvatelé byli z velké části stejní uprchlíci jako on. Většina z nich prchala před dluhy, nesplněnými sliby nebo jinými prohřešky. Niar prchal... těžko říci před čím.

Rozdal svým mužům poslední pokyny, zeptal se mága, který velel ostatním, zda od něj ještě něco nepotřebují (pochopitelně nepotřebovali), a vydal se k velitelství městské hlídky. Vlastně tu šlo jen o formalitu, kterou ho prefekt poslal vyřídit.

Musel vyřešit ještě jistou záležitost s vloupáním do skladu vojenské posádky, ale ani tady neočekával větší práci. Koneckonců

pachatele chytily sami legionáři a ten nyní seděl v městské věznici. Potíž byla v tom, že i do tohoto případu se začali cpát mágové – a prefekt městské hlídky Niara posílal ke všem případům, které zaváněly magií.

Jiný by si na jeho místě stěžoval, ale Niar se už dávno naučil neplýtvat energií na marné stížnosti. Celkově toho ve své současné situaci moc nepotřeboval. Měl co jíst a kde spát, a nové oblečení si mohl koupit dříve, než se na něm to staré rozpadlo. To je víc, než kolik má řada méně šťastných lidí. Člověk si musí vážit toho, co má. Jeho největší starostí teď bylo přežít z jednoho dne do druhého.

Ztracen v myšlenkách si těch dvou všiml až ve chvíli, kdy do jednoho z nich vrazil ramenem, až se zapotácel.

„Kam čumíš, plešouně?“

Niar vzhlédl. Muž vypadal, že je složený ze samých svalů. I hlavu měl obrovskou, jako vytesanou z kamene. Budila dojem, že při úderu do tváře si spíš útočník zlomí ruku, než by ublížil jejímu majiteli. Jeho společník měl dlouhé vlasy po ramena a byl jen o trochu štíhlejší.

„Omlouvám se, zamyslel jsem se,“ odpověděl Niar mírně.

„Slyšels ho, chcípáka? Prej zamýšlenej. A proto sedíš na mé lavičce?“

Niar se nechápavě podíval nejdřív na něj a pak na lavičku, o kterou se mimoděk při srážce opřel.

„Dobře mu to říkáš,“ podpořil vlasatec kumpána, naklonil se k Niarovi a dýchl mu do obličeje. Dech mu páchl po kyselém zelí, ale Niar nehnul brvou, nechtěl jim dát jakoukoliv záminku. „My jsme sotva přijeli, vole. Jsme utahaný.“

„Nerozumím,“ řekl Niar.

„Čemu nerozumíš, eunuchu?“ zajímal se svalovec.

„Když jste sotva přijeli, tak jak tohle může být vaše lavička?“

„Si z tebe dělá prdel,“ řekl vlasatec. „Podívej se, jak je bílej. Plešatej a bílej. Zasranej Pantac to je.“

„Mu rozbiju hubu.“

„Hele, nechme toho. Nestojím o problémy. A vy byste neměli stát o problémy se strážníkem městský hlídky. Půjdem si každé po svým,“ řekl Niar. Svůj původ potomka jednoho z Émarem dávno podmaněných národů popřít nemohl a nechtěl. Jen mu vrtalo hlavou, proč ho mají za eunucha. Asi takhle narychlo nevymysleli lepší urážku.

„Neschovávej se za uniformu, sráčí.“ Svalovec zataľ pěsti a našpulil tlusté rty.

Niar natočil hlavu ze strany na stranu, jako by protahoval ztuhlé krční svaly. Ve skutečnosti se snažil periferním viděním zahlédnout, zda není v dohledu ještě někdo, kdo by mohl do blížící se rvačky zasáhnout. Pochopitelně nebyl.

Ucítil svrbění na dlaních, jako vždy, když se schylovalo k násilí. V žilách mu začal proudit adrenalin, ale spíš než vzrušení cítil cosi jako úlevu. *Tak jo.*

„Máš naděláno v kalhotách, co?“ promluvil znovu svalovec.

„Budeš jen tak kecat, nebo něco předvedeš?“ zeptal se Niar, smířený s osudem. Problémy si člověka najdou, i když se jim snaží vyhýbat, seč může.

Usmál se. To vždycky zabralo.

Svalovec se chytil. „Ty...“ Vykročil a rozmáchl se.

Niar se odrazil od lavičky a vykopl proti kolenu jeho bližší nohy. Svalovec zavyl bolestí a odvrávoral stranou. Niar rychle ukročil, aby ho měl mezi sebou a dlouhovlasým. Ten samozřejmě vyrazil kumpánovi na pomoc, a málem do něj vrazil. Niar okamžitě přistoupil k vrávorajícímu svalovci a kopl ho zezadu do nezraněné nohy. Jeho soupeř padl na kolena. Pak Niar přiskočil zpět k lavičce, opřel se o ni rukama a s výskokem kopl vrávorajícího soupeře do obličeje. Než se k němu svalovcův kumpán dostal, přehoupl se strážník přes lavičku, a ta tak stála mezi ním a jeho soupeři. Vlasatec, zaskočený rychlostí, s jakou se jejich vyhlédnutá oběť ohání, zaváhal. Klečící svalovec si držel ruce na obličeji

a mezi prsty mu prýštila krev. To už se Niar přehoupl zase zpět a přidal mu ránu malíkovou hranou pod ucho. Svalovec ze sebe vydal něco mezi zasténáním a zachrčením a poroučel se k zemi.

Následně Niar využil setrvačnosti, otočil se kolem osy a vykopl patou levé nohy proti vlasatci, který se po něm vrhl kolem hroutícího se svalovce. Zasáhl ho do břicha. Další bolestivé zachrčení, další dutý úder, vlasatec se válel na zemi a dával. Niar neelegantním poskokem udržel rovnováhu a ustoupil od protivníků. Prudce oddechoval, adrenalinem rozbourená krev mu bušila ve spáncích. Už dávno se naučil přizpůsobit styl boje soupeři. Léta v armádě mu představy o čestném boji vyhnala z hlavy.

Pak mu něco tvrdého narazilo do zad. Ucítil prudkou bolest, pokusil se dopad ztlumit kotoulem přes rameno, ne však zcela úspěšně. Dopadl do pokleku, otočil se a uviděl třetího muže s tlustým klackem v ruce.

„Svině,“ řekl majitel klacku a vrhl se proti Niarovi. Kolem se mihla další postava a podrazila třetímu útočníkovi nohy. Ten s řevem dopadl na záda. Niarův nečekaný spojenec se bleskurychle sklonil a úderem pěstí poslal muže do bezvědomí.

„Nedávals pozor,“ řekl Niarovi. Pak tasil meč a přistoupil k ostatním dvěma násilníkům. „Být váma, nezvedám se.“

Vlasatec klečel na zemi a pořád vydával dávivé zvuky. „Běž do prdele,“ dostal ze sebe. Náhle měl v ruce nůž a zaútočil na neznámého.

Vzduchem se mihla delší čepel a dlouhovlasý se zhroutil do kaluže vlastní krve tryskající z proseknutého hrdla.

Niar uslyšel za zády zděšený výkřik. Nějaká žena začala volat, že tu jsou děti, další hlas se dožadoval přivolání městské hlídky.

Hlídka už tu je, pomyslel si Niar. Kde všichni ti lidi byli, když mi ti parchanti chtěli rozbít hubu?

„Vrhnout se s nožem proti meči. Idiot,“ utrousil šermíř. Byl zhruba v Niarově věku, měl hnědé vlasy a snědou pleť, na tvářích jizvičky po neštovicích.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Ostří temnoty.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.